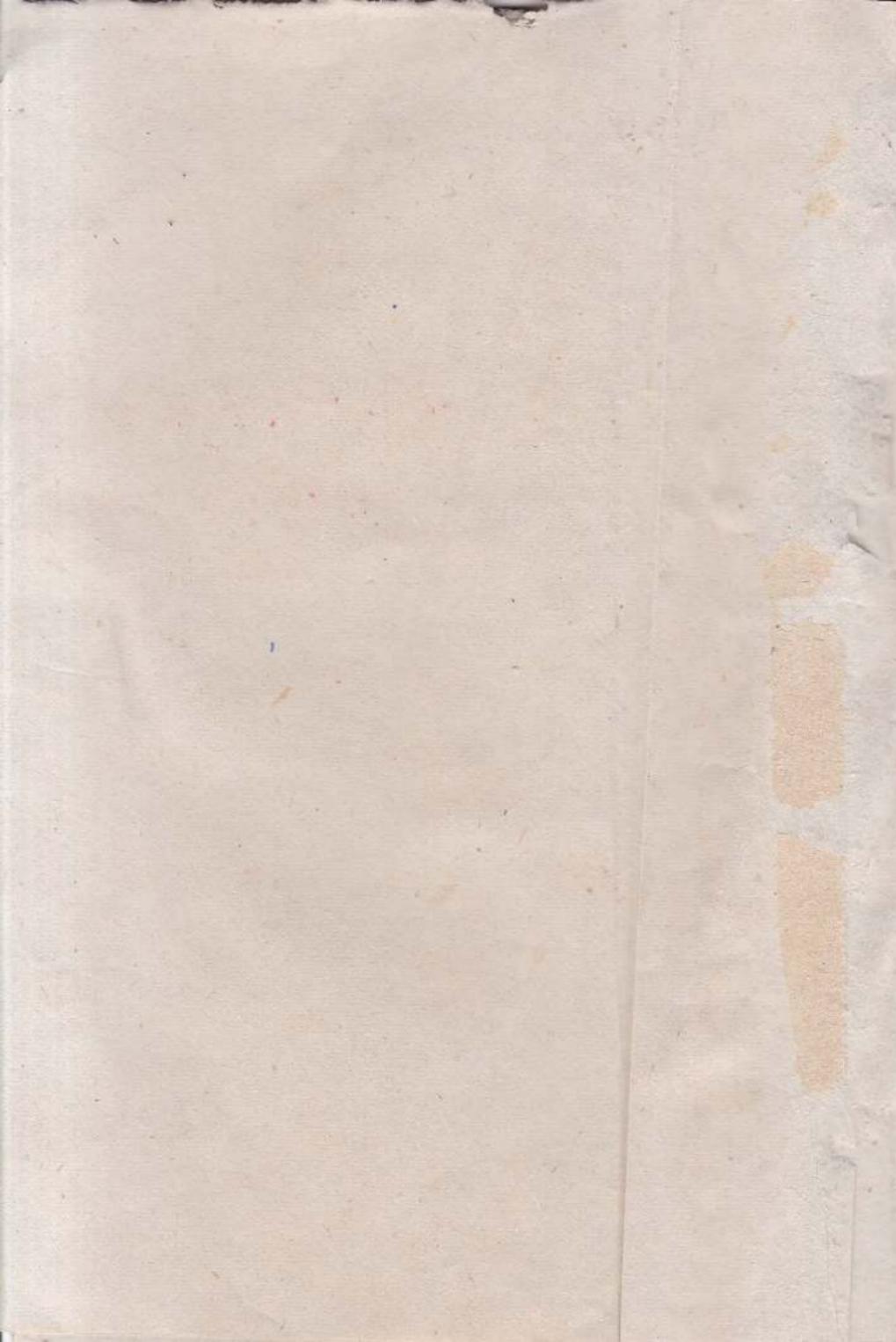

ଶ୍ରୀ ବିଜେନ୍ଦ୍ରଲାଲ
ପାତ୍ରମନ୍ତମା

புக்குறை.

கி. வா. ஜகந்நாதன்
கலைமகன் ஆசிரியர்

வ.

முருசன் துணை

தண்டமிழுறினுன் கவிபடைத் துவக்கும்
தலைகளையோன் பொன்னையா என் போன்
மன்றிய அன்பின் அவ்வப்போ தினிலே
வரைந்தபல் கவிகளைத் தொகுத்துக்
கள்தரு வனப்பிற பொன்மலர் என்னும்
கவின்பெயர் தாங்கிய நூலாய்
மண்டலம் சுவைக்க வழங்கினன்; ஈது
மனிபுகம் உறப்பர வுகவே.

அணிந்துரை.

தென்னல்லவழூர்ப் பண்டிதர்
ச. கணபதிப்பிள்ளை
‘சுருணை’ அவர்கள்

வ.

கவிதை ஊற்று,
கவிதை ஆக்கம்,

இரண்டினதும் ஆழந்த பொருள் திறனும்வுக்கும்
பது. கவிதைகள் மணக்கின்றன. மலர் எனப்படுகின்றன.
கவிதைகள் பொன்னேத்த சொற்களாய் வெனி
வருகின்றன. எனவே பொன் மலர்கள் ஆகின்றன
பொன்னையன் கவிதைகளும் அங்களுமே.

கவிதையிலக்கிய வரலாறு தொன்மையிக்கது.
இனத்துக்குப் பெருநன்மை புரிவது. இந்த வரலாற்றில்
திருப்பங்கட்டுக் காரணமாயிருந்த பெருமை
சப்பிரமணிய பாரதியார்க்குரியது. புரட்சி கவிதையா

இம் நடத்திடலாம் எனக் காட்டிய பாரதிப் பாவல் ஊக்கு, கவிஞர் சுப்புரத்தினம் பாரதிதாசன் அவர்கள் புரட்சி உலகொன்றைக் கவிதைமூலம் படைத்து குறு தட்சணை அளித்துள்ளார்.

கவிஞர்கள் — சிறப்பாக இன்றைய இளங் கவிஞர்களைவோரும் தாசர்க்குத் தாசர்கள். ‘தொண்ட ரடிப் பொடியாழ்வார்கள்’ என்று கூறுவது கவிஞர்க்குப் பெருமை தருவதாகும். கவிதை வானிலே உல்லாப் பயணஞ் செய்யும் குயில்களான இவர்கள் நடை, அமைப்பு, உள்ளீடு அனைத்தினும் அவர்கள் தடம் காணல் அரிதல்.

கவிதைப் பூக்காட்டில் மூல்லையுண்டு. மல்லினாயும் மலர்வதுண்டு. கமலங்கள் வாய்மலர்ந்து பேசுவதும் கண்டிருப்போம். பூசைக்குதவாத மலர்களை பல வண்ணச் சிமிற்கள் கண்டிடவாம். புதுப்பூவும், பொரிவிழந்த பழம்பூவும் பூக்காட்டில் இருப்பது இயற்கை.

கவிதைப் பொன்மலில் மலர்ந்துள்ள மலர்கள் உள்ளுணர்வில் ஊற்றெடுத்த கவிதைகளா? உய்த்தறிந்தாக்கிவிட்ட கவிதைகளா? கண்டிப் பார்த்தேன். நாத வொனி கணீர் என்று கேட்கிறது, இரும்பாசையன்று. வெங்கலவோசை. இதினிருந்து கவியின் தரம் உரைத்திடலாம்.

கவிவாணர், தமிழ்க்கவிவாணர் தொகை இன்று ‘கிழுவிலே’ நிற்கின்ற தொகைபோலப் பெருகி வருகிறது. வாக்கியத்தின் முன்னாலும் பின்னாலும் அழித்து விட்டுக் கவிதையாக்குகின்ற புதுமுறைக்குக் ‘கிராக்கி’ யின்று. கவி என்ற பெயரெடுக்க தவழாமஹராமலோ டிலிட்டத் துடிக்கின்றார் பலர். ஊரோற்றுல் நமக்கெண்ண எனினும் எல்லாரும் கவிஞர்களே மனத்தனவில்.

கங்கு.

பொன்னையன் கவிதைகளோ அருவியென வீழ கின்ற பாங்கு காணக.

அன்னைத் தமிழனங்கின் இன்றேவலீப்பட்டமான் அவன். பண்டிகரின் கடைபயின்று இலக்கியத்துவ் பொன்னையால் புகுந்து சூவ நுகர்ந்த மாட்சியெலாம் பொன்மலராய்ப் பூத்துக் குலுங்குவதில் வியப்பென்ன? வரியெல்லாம் தமிழ்மணம், நம் சாயெல்லாம் சூவை வரியெல்லாம் சேர்த்துகிக்கும் வளமான கவிஞருவான். வாளிதனை ஏணியாய் ஏத்துவது “அழசுரும் தமிழ் முருகன்” தோரங்கின் கைமாலை “வலமோ இடமோ உந்தன் வழி” சான்றவே.

‘கொள்கைத்தேன்’ பிரித்தும் கோலக் கவிதை கரும் வேலை முழக்கமாய் மாறிமாறி மழங்குவது அன்பேயில்லா மாணிடர்க்கு அன்பாலன்பை ஊட்டலன்றி வன்புமுறையாலேது பயன்? என்று செப்பும் பொன்தலைவன் ‘இதயமலர்’ காதவியா? கலைமகனா? தேர்ந்து கொள்க. கவிவனவன் தண்வாழ்வைக் கவிதை பிலே உட்புகுத்தி கவிதையன் தலைபற்றிச் சித்கரித்தல் சிரித் திருக்கப்போதும். ‘அளன் மீட்டிச் சென்ற வீணை அவளுகு கிடக்கும், அதிற்பிறந்த நாதவெள்ளாம் புயணித்து வதைக்கும்; அடிகளிலே ஆழமிக்க உட்கருத்து நிந்தனையின் விருந்து, பொற்கவிஞன் சாதனை கள் வாய்த்துவிடும். தமிழ்க் கந்தன் கற்றவர்க்கிணிப்பான் சொன் மாலைதானே. நற்றமிழ்ப் ‘பண்டிதரின்’ துள்ளு நடை சங்கு நர்த்தனமாடுகின்ற மாட்சியெல்லாம், சுருக்க,

பொன்மலர்கள் இன்தமிழின் மகிழும்பு.

வணக்கம்.

வாழ்க கவி.

வளர்ச தமிழ்.

அல்வைழூர்.

1-8-76.

முகவரை,

சி. தர்மகுலசிங்கம், பி. ஏ..
தல்லவர் தேவியநூலை விஞ்ஞான
மாணவர் ஓன்றியம்,
யாழ்ப்பாணம்.

சமுத்தின் கலை விமர்சனக் கண்ணேட்டும் ஒரு
பக்கப் பார்வையே ஆகும். இவ்விமர்சனப் போக்கு
முறபோக்கு, பிறபோக்கு என இருவகையாகப் பிரிந்து
உள்ளது. தமது ஆதரவாளர்களைப் பாராட்டுவதும்
மற்றேனா இழித்துவரப்பதும் இன்றைய விமர்சனப்
பண்பாகும். அவ்வகையில் இவ்விமர்சனங்கள் முதலில்
செருப்பைத் தைத்துவிட்டுப் பின்பு அதற்கு அளவான
கால்களைத் தேடும் முயற்சியாகும்.

கவிஞர் பொன்னையா அவர்கள் இலக்கண இலக்க
பங்களை முறைப்படி பயின்றவர். அவர் ஒரு பண்டித
ரூம்கூட, எனவே குறுக்குழழியில் கவி தை பாடாது
இலக்கண இலக்கியங்களை முறைப்படி கையாண்டுள்
ஊர். அன்னூரின் கவிதைகளை நன்கறிந்த யான் இக்
கவிதைகட்டு ஓர் ஆசியுரை தரும்படி சமுத்தின் பிர
பல வியர்சகர் ஒருவரை நாடி னேன். ஆசியுரை தர
மறுத்த அன்னூர், இப்பாடல்களிலே தனிப்பட்டவர்கட்டு
துத் துதிபாடும் சில பாடல்கள் உண்டு என்றார். அவர்
கருத்தைக் கேட்டுச் சிரிப்பே எந்தது. கவியரசர் கம்
பர் முதல் பாரதி வரை தனிப்பட்டோரைப் பாடாம்
வில்லை. கம்பர் சடையப்பறையும், பாரதி வ. உ. சி.
வையும் ஸாலஜி பதிராவையும் பாடலாமென்றால் இக்
கவிஞர் நாவலரையும் விடுலானந்தரையும் பாடுவதில்
என்ன தவறு? ஒரு மொழியின் முன்னேடுகளைப் போற
ருவது கவிப்பண்பு. கவி ஞர் பொன்னையா இதற்கு
விதிவிலக்கு அல்ல.

இக்கவிதைத் தொகுதியில் சில பாடல்கள் நினைந்து வாழும் என்பதில் எமக்கு ஐயயில்லை. அதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது வாணியின்மேல் பாடப் பெற்ற பாடலாகும். இப்பாடலை இசையின் மூலமாக தமிழுலகத்துக்குப் பிரபலமய்ப்படுத்தின் வெகு வினாவில் பிரபலமய்டையும். அதுமாத்திரமல்லாமல் அவருடைய பாடல்கள் சில வாசனையில் இசையுடன் பாடப்பட்டதாகும். இதனால் இவரின் கவித்துவத்தின் இசையும் கலந்து இனிக்கச்செய்கின்றது.

சம்தாயத்தில் ஒடுக்கப்பட்டோருக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்துகின்றார் கவிஞர். தெருவொரப் பாடகள், தண்டாமை ஆகியவற்றுக்காக அவர் பரிந்து பாடுவது இதற்கோர் சான்று. தெருவொரப்பாடசீரை அந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்த சக்திகள் எவை என்பதைக் கவிஞர் எடுத்துக் காட்டியிருந்தால் கவிதைப் பார்வை இன்னும் விரிவாடைந்திருக்கும்.

கவிஞர் தீவிர தமிழ் உணர்வு கொண்டவர். இதைவிடச் சுதந்திரம் என்ற ஸுச்சையும் தமது அடிநாதமாகக் கொண்டுள்ளார். எனவே “சாவிஜைச் சரண் அடைந்தாலும் தமிழ் இன்றி இனின் என்ன வேண்டும்” என்ற உச்ச உணர்வுக்குப் போய்விடுகின்றார். எனவே தமிழ் என்ற குறுகிய வட்டத்துடன் நிற்காமல் தனது பார்வையை விசாலப்படுத்தல் வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுவா,

சர்வதேசியப் பார்வையற்ற மொழியனர்வு இனவெறியையே தூண்டும் என்கின்றார், சன-யாட-சென். ஒரு சிலந்த கவிஞரான பாரதிதாசன் சர்வதேசியப் பார்வையற்ற மொழியனர்வு இன்றியே தமது கவித துவத்தைக் குறுகிப் பூனவாதத்துக்காகச் செலவிட்டார், அவ்வாறு இன்றும் மும்மொழிப் பாண்டித்தியம் பெற்ற இக்கவிஞர் அவர்கள் இன்றும் பன்மொழி பயின்று

தமது பாவனையை அகில உலகமும் பாராட்டப்,
பா உறைசீக வேண்டுகின்றேன்.

தமிழில் வசைக்கவிக்களே நகைச்சவைக் கவிகளாக
விளங்கிவருகின்றன. அதைப்போல்கூறி நகைச்சவைக்
கவிதைகளை நம்மால் எழுத முடியும் என இக்கவிதை
களில் கவிஞர் நிலைநாட்டியுள்ளார். வாசிந்து மன்றன்.
என் தலை மொட்டை, ஆதியாம் கவிதைகள் இதற்கு
எடுத்துக்காட்டு. இக்கவிதைகளை இனம் கண்டுகொண்ட
சிரித்திரண்டியும், அதன் ஆசிரியரையும் பாராட்டவே
வேண்டும்.

கவிஞரின் முதற் கவி எதுத் தொகுப்பு இது.
இவற்றில் பல கவிதைகள் பல ஆண்டுகட்கு முன்பு
பாடப்பட்டவை. இன்னும் இவற்றைவிடப் பண்மடங்கு
சிறந்த சமுதாயப் பார்ஸை கொண்ட பாடல்களை அவர்
பாடவேண்டும் என்று மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

சிவமுயம்

என்னுரை.

காலத்தால் அழியாத கவின் பெற்றது தமிழ். கவினை வனப்பில் ரிதப்பதும் தமிழ். எம் மொழி. இங்குமிழ் மொழியே, எம்மொழிக்கு என்னுல் எல்லதுக் செய்யமுடியுமோ அதைச் செய்ய என்னி என் என் : தமிழை நன்குணர்ந்து கற்றேன். கன்னிப் பண்டிதனும் ஆனேன். கவினைதான் பயின்ற காரணத்தால் அதை ஆக்கும் ஆர்வமும் பிறந்தது. இடர்ப்பாடுகள் இடை வில் எழுந்தன. “கலீ” அவர்களும் கந்தமுருகேசனு ரும் கைகொடுத்தார்கள். கவினைதான் காலத்துக் காலம் கருவெடுத்து உருவெடுத்தன. அவ்வருவங்களில் சில சிறைவுற்றன. எஞ்சியவற்றையெல்லாம் இணைத்து இம்மலர்பாலை ஆக்கிவேன். இதுவே “பொன்மலர்கள்” பிறந்த கதை.

இம்மாஸையைக் கட்டுவதற்கு உதவினேர் பலர். ஊக்கம் தந்தனர் எனது திணைக்கள் நண்பர்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றி.

வாழ்த்துரை மூங்கிய தென்னுட்டறிஞர் திரு. கி. வா. ஐந்தாதனுக்கும், முன் னுரை வழங்கிய முது பண்டிதர் “ககணை” அவர்களுக்கும், நண்பர் திரு. சி. தர்மகுலசிங்கம், பி. ஏ. அவர்களுக்கும் என்னன்றி. அச்சேற்ற உதவிய நண்பர் திரு. அஸ்வராஜ் அவர்கட்கும், சிரித்திரன் ஆசிரியர் திரு. சி. சிவஞான கந்தரம் அவர்கட்கும் எனது நன்றி.

இதன் வருவாயை கங்கத் திணைக்கள் இந்து ஜமீயர் சங்கத்திற்கு நவ்கொடையாக அளிக்கின்றேன்.

பிரசர உரிமையும் அவர்களுக்கே.

இது எனது கண்ணிப் புதைப்பு. குறைகள் இருப்பினும் குலம் கண்டு கொள்ளுவின்.

வாரத்கம்.

வாழக தமிழ் மொழி! அனர்க தமிழ் இனம்!

“பாரதி”

அ. மேற்கு. அவ்வாய்.

10-9-76

மேசல்லையூர்

ஆ. பொன்னையா

— பொன்மலர்கள் —

பகுதி 1

ஆனந்தத்தேன்

— மேல்வையூர்ம் பொன்னோயா —

காப்பு

எந்ததயே முதல்வா எண்ணினார்க் கென்றும்
இன்னால் களனுகா தென்பதை நண்ணி
உந்தனி ஜெயத் தொந்து துதித்தேங்
உத்தம னேனுயச் சித்தியின் நாதா
முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆன
முத்தொழில் மெதிடு முதல்வனின் முதல்வா
நந்தமிழ் மொழியினில் நாயினேன் பாடவி
நாயகனேயெனக் கருள் செயவேண்டும்.

சக்திசக்தி சக்தியென்று கூறுவோமடா - சர்வம்

சக்திசக்தி சக்தியென் ரூடுவோமடா

சக்திசக்தி சக்தியென்று பாடுவோமடா சர்வம்

சக்திசக்தி சக்தியென்று சாடுவோமடா.

எங்கும் சக்தி எதிலும்சக்தி என்முழங்குவோம்-வாழ்வில்

உயர்வு சக்தி உண்மைசக்தி யெனவினங்குவோம்

போங்கும் சக்தி புனிதம்சக்தி என்று போற்றுவோம்
(பாரின்)

பரந்தசக்தி எந்துசக்தி யென்று சாற்றுவோம்.

ஈலையும்சக்தி தொழிலிலும்சக்தி கவியும் சக்தியே-தெய்வ

ஒளியும்-சக்தி உணர்வும்சக்தி உயிரும்சக்தியே

நிலையும்சக்தி நினைவும்சக்தி நிழலும்சக்தியே-இந்த

நீண்டவாழ்வின் ஏசக்தி பராசக்தியே

அறிவுசக்தி அன்புசக்தி அன்ளைசக்தியே- உயர்

நெறியும்சக்தி நீதிசக்தி நேர்மைசக்தியே

செறிவுசக்தி தெளிவுசக்தி திண்மைசக்தியே- வீர

குறியும்சக்தி குணமும்சக்தி கொள்கைசக்தியே

தமிழும்சக்தி தாயும்சக்தி தந்தைசக்தியே- மேன்மை

தரணிவாழும் மக்கள்லாம் அன்ளைசக்திதான்

அமிழ்தும்சக்தி ஆன்மம்சக்தி அகிலம்சக்தியே- உயர்

அருளும்சக்தி புகழும்சக்தி ஆயுன்சக்தியே

சக்திசக்தி சக்தியென்று கூறுவோமடா- சர்வம்

சக்திசக்தி சக்தியென் ரூடுவோமடா

சக்திசக்தி சக்தியென்று பாடுவோமடா- சர்வம்

சக்தி-சக்தி சக்தியென்று சாடுவோமடா.

கருணைக்கடலே அருள் புரியாய்

கருணைக்கடலேயானே எண்ணி யுற்றன்
 கழவிணைகள் இறைஞ்சுகிள்ளேன் முருகா என்றும்
 உருகினின்று வாழ்வின்துணை உள்ளை நாடு
 உள்ள மெல்லாம் உருகினின்று கதறுகின்றேன்
 பெருமுருகா நின்நாமம் நாவில் தோற்றிப்
 பிறவியதும் பெருங்கடலைத் தாண்ட எண்ணில்
 வருகின்றுப் நிவென்றே நாண்ணி வந்தேன்
 வள்ளுமெல்லம் தந்தருள் வேண்டும் அப்பா.

சிந்தனையில் உள்பெயரும் சீரில் ஈவிவன்
 நெஞ்சிலினில் உருவுங்கண் டேமகிழ் தேனை
 வந்தனைசூய் துள்பாதம் வழுத்துகின்றேன்
 வண்ணவடி வேலழுதே நீவருவாய் மூன்னே
 அந்தமிலாப் பேரின்பம் தந்தரு எவல்லோய்
 அண்திகழ்ந்நற் சோதியெழிற் கதிர்கா மத்தே
 அந்தமயில் வேலுடனே காண எண்ணம்
 களிகூற்ந்து புளகிந்து நின்றேன் அப்பா.

வண்ணமலர்கீ காவிடையே வந்து கண்டால்
 வளங்குஞ்று மாணிக்க கங்கை காண்பேன்
 தண்ணருவி அதில்முழுகி உனையே நினைத்தால்
 தளராத பாவமெல்லாம் அகலும் உண்மை
 பெண்மையென மனமுருகி உள்ளைப்பாடு
 பேயனேயான் பெருமகிழ்வு எய்திவிட்டால்
 உண்மையில் பேரின்பம் காண்பேன் காண்பேன்
 பிறவிபயன் பெற்றபெரும் பேறே கொள்வேன்.

கனவின் ரும் கருத்தினிலும் என்றும் வந்து
 கருணைபொழி யுன்முகத்தைக் காட்டுகின்றார்ய்
 நினைவினிலே முருகாவுள் நாமம் தோன்ற
 நிலையாய் இடம்கொண்ட தெல்லாம் கண்டாய்
 அனவிலிடு மெழுகெனவே அகமுரு சினின்றேன்
 அஜீனயாத கொழுஞ்சுடரே அன்பர் கோவே
 கனவெனவே செவ்வாடை தரிததோய் வந்தென்
 கவசையெலோம் தீர்த்தருள வேண்டும் அப்பா

தென்னகத்தார் தமிழரவர் சிறப்பில் தோன்றும்
 சீர்த்திபெறும் கதிர்காமத் திலிருக்கும் வேலே
 என்னிதயக் கோயிலினில் என்றும் நின்று
 விருளகந்தி ஒளிவிளக்கம் ஏற்றும் தேவே
 பன்மலையும் உன்னழுகுக் கோயிலாக்கிப்
 பகலொளிபோல் ஒளிவிளக்கம் ஏற்றும் சீலா
 மின்னலிடை வள்ளிதெய்வ யானையோடு
 மிடுக்குடன்நீ வேல்தாங்கும் காட்சி ஜூப்பா

கதிர்காமப் பெருமானே கந்தபெ ருமானே
 வலையெல்லாம் உன்வடிவம் கண்டேன் அப்பா
 எதிராக வருவோரும் உன்னைக் கண்டால்
 திதயம்மலர்ந் துன்னழுகில் நினைப்பர் அப்பா
 உதிராத நினைவலைகள் என்றும் வண்ண
 உன்வடிவை நினைக்கவழி தாரும் அப்பா
 பதிமுழுதும் பல்லிடத்தும் பரக்கத் தோன்றி
 யாவமழுத் நின்னருளே புரிவாய் அப்பா

★ இந்து இளைஞன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

வாணி வரந்தருவாய்

அறிவினுலே உலகமெல்லாம் ஆளுகின்றவள்- அக
வளியினுலே உணர்வதனில் மூளைகின்றவள்
செறியுமின்பத் தமிழிலைடு சேர்ந்து நிற்பவள்- தெய்வச்
சிந்தனையில் எண்ணங்களில் சிதறிநிற்பவள்
ஆயகலைகள் வாணியுருவாய் அமைந்திருப்பவள்- அஞ்சு
அகத்தில்குழு வடங்கினின்று வீணைசொல்பவள்
மேயவெங்கள் அற்வுகண்டு ஆணைசெய்பவள்- நாளும்
மேன்மைசக்தி வடிவிலெங்கும் வீற்றிருப்பவள்.

கற்பணையில் கவிதைகளில் மேவிநிற்பவள்- எழிற்
கருத்துதிரும் நாவலரின் நாவினிற்பவள்
அற்புதமாய்ச் சொற்றிறங்கள் தாங்கிநிற்பவள்- பெரும்
அல்லல்வந் தெதிர்ப்பினவை அழித்து நிற்பவள்.

வீரஅஞ்சு காதல்செல்வம் விளங்க நிற்பவள்- உண்மை.
விளக்கித்தீமை விலக்கிநன்மை தந்திருப்பவள்
சோர்வு நீக்கி சுறுசுறுப்பு ஊட்டி நிற்பவள்- இங்கு
சொர்க்கவாழ்வு தமிழிலென்று சொல்லிநிற்பவள்.

குழந்தைசொல்லும் மழுவிலதன்னில் குழந்துநிற்பவள் -
(குரல்)

இனிமைகொண்ட மாதர்பாட்டில் கலந்திருப்பவள்
பழையதமிழர் கலையையுண்டு பருத்திருப்பவள் - பண்
பாடப்பாடப் புதுமைக்கோலம் உருத்தரிப்பவள்.

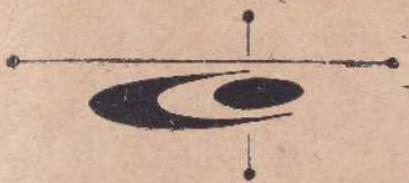
ஊனினேடும் உயிரினேடும் ஒன்றுசேர்பவள் - உயர்
உணர்விலொன்றிக் கலந்துகின்ப உலகையாள்பவள்
வானினேடும் மண்ணினேடும் மறைந்துநிற்பவள் -
(விதை)

வாழ்வினுக்கு உயிர் கொடுத்து அழுகுசெய்பவள்.
சூயிலினின்பக் கானமாகக் குரல்கொடுப்பவள் - எழிற்
கோலமயில் ஆடலாகக் கூத்தெதடுப்பவள்
வெயிலின் வெற்றி ஒளியதாக விளங்கிநிற்பவள் . வீர
சுதந்திரத்தில் வீறுஞ்சிட வெற்றிதருபவள்,

வாணிபெயர் வாழ்த்திநிற்க வாழ்வுபருத்து - இந்த
வையகத்தில் ஆண்மைன்பம் நாளுங்கிபருகுது
ஏனிலுந்த வாழ்விற்கண்ணை வாணியல்லவோ - அண்ணே
இதுவிளங்கா மனிதன்ஞானச் சூனியல்லவோ.

★ 1968-ம் ஆண்டு சுங்கத் திலைக்கள் கலைமகள் விழா மலரில்
வெளிவந்தது .

அழகுத்தெய்வம்

வன்னி மரத்திடை வீற்றிருப்பான் - வேத
வாரண மீதினில் வந்திடுவான்
கன்னல் மொழிபுகம மாதளித்த - செல்வக்
கந்தன் கவியுகக் கட்டழகன் -

செந்திற் பதியினில் வீற்றிருப்பான் - வேலை
சிரிக்கும் நுரையெழில் ஊற்றெடுப்பான்
சந்தன மேனியில் அழகுகும் நீலச்
சாயல் தகுமயில் அவனுரும்

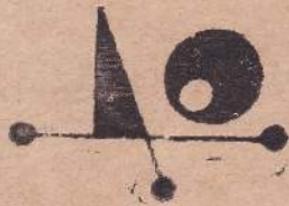
தண்ணெனி வீசிடும் தமிழ்முருகன் - தளிர்த்
தண்ணை கல்விடும் தாளமுகன்
மண்ணினில் வாழ்ந்திடு மானுடனே - அழகுத்
தாள்கள் மறந்திடில் நீயுடைவாய்.

நாதில் குழையணி வீசிநிற்கும் - கலைக்
கண்கள் தமிழ்க்கவி பேசிநிற்கும்.
நாதியி லாதவ ரெள்ளெருருவர் - இந்த
நானிலத் தீலையே முருகுறவே.

எனது மிகுந்தவர் யாரெனினும் - கந்தன்
கண்களின் முன்வென்று சிறுதுரும்பு
நிலையில் வாருக்குது நக்கீரன் - அங்கு
நின்றுமன் ரூடிய நீள்க்கைதயே.

வள்ளியைத் தமிழுக்குள் ஊறவைத்து - அவள்
வாழ்வைப் புசித்திடும் வகலாளன்
அண்ணிக் குடித்திடும் வள்ளியெழில் - அவள்
ஆத்துமம் நிறைந்தறு தமிழினெழில்
தமிழுக் களவாகச் சுவைத்திடற்கு - என்
தலைவன் ஏன்மனம் கொண்டானே
களவிற் பிறந்தது சோான் தமிழ் - கந்தன்
களவு தமிழ்எனக் கண்டானே

பாடுதற் கொருபொருஸ் பால்முருகன் - அருள்
கூடுதற் கொருபொருஸ் குகன்குமரன்
தேடுதற் கொருபொருஸ் திகழ்வேலன் - இது
தெரியலை நெஞ்சே! திருவிழுந்தாய்.

நீடு அருளும்

நெடுந்தகை

தேஜைத் தெவிட்டும் மோழி—தீம்
பாலீஸ் பழிக்கும் கவை
வாணை உயர்ந்த புகழ் — மனத்
துண்ணை பெருக்கும் அருள்

வாழ்வு கொடுக்கும் வளம் — எழில்
வழிவு நிலைக்கும் மயில்
தாழ்வு கெடுக்கும் ஆயில் — தென்றல்
தழுவும் இன்பத் தமிழ்

நீடு அருளும் கரம் — இன்ப
எண்ணம் வளர்க்கும் கலை
நாடு போற்றும் தயை — நடு
ஆதி யந்தப் பொருள்

சோறு தருநற் பரம் — சழற்
துண்பம் அகற்றும் துணை
மாறு அகற்றும் புணை — வண்ண
மலரின் விளக்கம் இலை

வெற்றி வீரக் கொடி — இள
மெல்லிய லாளர் அணை
பற்ற அருளும் பொருள் — அன்பு
பொழியும் இன்பப் பினை

மலரில் விளங்கு மணம் — புன்னைம
தவிர்க்க இலங்கு குணம்
கிலையை வெல்லும் முகம் — என்றும்
சிரித்திடு புன்னகை அகம்.

— ● —

— பொன்மலர்கள் —

பகுதி 2

தமிழ்த்தேன்

தமிழினக் காப்போம்—

அன்னை தமிழினக் காப்போம் - வெறும்
ஆர்ப்பரிப் பில்சக மில்லை
முன்ன மெழுதிய எழுத்தோ - உன்
முச்சிலில் பெண்ணேன நிற்பாய்

சொன்னபழி கேட்டும் இருப்போ - கால்கள்
சோடைதட டிடலூன் விருப்போ
தென்னர் வளர்த்திடும் தமிழூரா - இந்தத்
தேவாங்கின் கைமாலை ஆச்ச.

தமிழூப் படித்திடல் வெட்கம் - உன்
தலைகுனிந் திடல்வைத்தல் துக்கம்
தமிழினப் படிக்காமல் தம்பி - தமிழ்த்
தமரா மடிப்பதுன் கலையோ.

காவியங் கற்றிடல் வேண்டும் . பல
கலையை வளர்த்திடல் வேண்டும்
காவினச் சரண்டைந் தாலும் - தமிழ்
தவிரவோர் மொழியிங்கு வேண்டா(ம்)

உள்ளொன்று புறமொன்று சொல்லல் - தமிழ்
உயர்வுக்கு வழிமில்லைத் தம்பி
வள்ளென்று குரைத்திடும் நாய்க்கும் - உன்
வாய்க்கும் மென்னவித் தியாசம்.

எல்லாம் தமிழெனும் இயக்கம் - எம்
இதயத்திற் கொள்ளுதல் ஒன்றே
வல்லான் அழித்திட்டு தமிழை - ஆட்சி
வாழ்வு பெறசெய்யும் வழியாம்.

நாக்கில் இருப்புசி காய்ச்சி - உனை
நலியவைத் திடுகின்ற போதும்
வாக்குத்தமிழாக வரட்டும் - பின்
வாழ்விண்டோ இல்லையோ பார்பார்

கையிலே குண்டுசி ஏத்திக் - கடும்
கட்டாக் கிணசெய்த போதும்
கையிலே நின்றிடும் பேரை - என்றும்
கன்னித் தமிழாக வரட்டும்.

சிந்தனை சேல்லரித் திட்டு - வாழ்வு
சிதறி விடுகின்ற போதும்
நிந்தனை இல்லாத தமிழே - உன்
சிந்தனைக் கெழிலுரு கரட்டும்.

சொற்செயல் சிந்தனை எவ்வாம் - எங்கள்
சொந்தத் தமிழாக மாற
மற்போர் யுத்தங்கள் வேண்டாம் - தமிழ்
மாநில ஆட்சியில் மாரும்.

— ● —

‘எழில்’ பத்திரிகையில் வெளிவட்டது,

தைமகள்

வந்தாள்

மங்கல வோசை முழங்குதிங்கே - மன
மலரினம் பூத்தெழில் குவங்குதிங்கே
நந்தமிழ்த் தைமகள் பிறந்தனளே - நாம்
அவள்பதம் போற்றிப் பரவிடுவோம்.

புத்துடை பூட்டிக் களித்திடுவோம் - முன்
பொய்கையில் ஆடிக் களித்திடுவோம்
முத்துகள் போலவே கூடிடுவோம் - முரசு
முழுக்கியே தீதங்கள் பாடிடுவோம்.

ரங்குமச் செந்திறம் இட்டிடுவோம் - குழல்
சீவி மலர்மா ஸெகுடிடுவோம்
எங்கும் இறைவணைக் கண்டிடுவோம் - அந்தக்
காட்சியில் உள்ளம் களித்திடுவோம்.

காற்றையும் புனலையும் ஆக்கித்தரும் - கதிர்
மன்ன னவணடி பணிந்திடுவோம்
போற்றியே பொங்கல் சமைத்திடுவோம் . பாற்
புத்தமு தவற்குப் படைத்திடுவோம்.

உழைத்திடு மக்கள் நாளிதுவே - உயர்
உழவர் பெருந்திரு நாளிதுவே
மழைதரு செங்கதிர் வள்ளாலடி - திரு
மங்களம் மலர்ந்திடு நாளிதுவே.

தைமகள் பொங்கி வளருகின்றுள் - தலைச்
சர்க்கரைப் பொங்சலில் புரஞ்சின்றுள்
செய்திடு நற்பணி திட்டமிட்டு - நாம்
தினம்தினம் செயல்தைப் பொங்கலடா.

கார்த்திகைத் தீபம்

தீப விளக்கமே ஏன்பிறந்தாய் - கொடுந்
தீமை விலக்கவோ வந்துதித்தாங்
பாப விளக்கம் அகண்றதுவே - உன்
பண்பினை நாமெச்ச வைத்துவிட்டாய்

கார்த்திகைத் தீபம் பிறந்ததுவே - கருங்
சங்குலை யோட்டி நின்றதுவே
சேர்த்திய ஒளியும் பிறந்ததுவே - எம்
சிந்தனைக் கண்கள் திறந்தனவே

நிரைத்தால் தீபங்கள் வைத்துவிட்டார் - பெண்கள்
நீளொளி யெங்கும் மலர்த்திவிட்டார்
வரைத்த திரைச்சீலை போன்றுஎங்கும் ஒளி
வண்ண நிறழுட்டி விளங்கினதே

பாபலி கண்கள் திறந்ததனால் - உயர்
வையழும் கண்கள் திறத்ததுவே
தீபாளி எங்கும் நிரம்பியதால் - வேண்டாத்
தீமையெல் ஸாஞ்சென் ரேழிந்ததுவே

கண்ணும் கருத்தும் திறந்தனவே . வலக்
காய்கதிர் சென்று மறைந்தபின்னே
பெண்களி டுதீப வலங்காரம் - வாழ்க்கைப்
பெருமையின் அருமையைப் பேசினதே.

△○△

வள்ளுவன் பிறந்தான்

வள்ளுவன் வந்து பிறந்தனனே - குழிழ்
வண்ண வெழி ரினில் மயங்கினனே
உள்ளாம் விரிந்தபா தந்தனனே - உயர்
உலகம் அவன்புகழ் மேவினதே

வள்ளுவன் தந்த வானமுதம் - வளர்
திஞ்சவைத் தேனேடு பால்சுவைபோல்
உள்ளாம் இனித்திடக் கண்டுநின்று - என்றும்
உத்தம ராகத் திகழ்ந்திடுவோம்

நாட்டினில் நன்மையை நாட்டிவிட்டான் - மிகு
நன்னெறி எங்கனும் ஊட்டிவிட்டான்
விட்டினில் இன்பம் பெருகுதற்கும் - நல்
மேன்மை வழிகளைச் சேர்த்துவிட்டான்.

கடவுளை எங்கனும் காண்பதற்கு - நற்
கருணை நியொன்றே போதுமென்றுள்
மட்மை விலக்கவெண் ணங்கொண்டு - தவ
விளைபயிர் முத்துக்கள் தூவிவிட்டான்

அறமெனில் அறவழி காட்டிவிட்டான் - போதப்
பொருளெனில் பொருள்துறை கூட்டி
விட்டான்
திறமுடை இன்பம் வேணுமென்றே - சிந்தை
இனித்திடக் காதலை பாடிவைத்தான்

எங்கும் அவன்குரல் பாயுதுகான் - இவ்
உலகிடை அவன்தொனி கேட்குதுகான்
பொங்கும் பெருமை பிறக்குதுகான் - துழிழ்
பூரித் துமேன்மை அடையுதுகான்

சிந்தனைத் தேன்மழை பெய்தமையால் - அச்
சேற்றிலே மலரெனப் பூத்துநிற்போம்
நங்குறள் எங்கும் பரவுதற்கு - மனம்
நாடுவோம் தேடுவோம் கூடிநிற்போம்

- ● -

விபுலானந்த அடிகளார்

நற்றமிழ் வண்ணம் கண்டும்
நல்லறத் துறவு பூண்டும்
சொற்பொருள் ஒழுக்காற் தன்னைத்
தோயவ ஞக்கி நின்றும்
கற்றவர் விரும்பிப் போற்றும்
கலைகமழ் மணியும் மற்று
விற்பனர் எவரும் காணு
யாழில் நூல்கள் உயர்ந்தோன்,

ஆறுமுக நாவலர்

மெய்ப்பதம் கண்டான் மற்றை
மேன்மை கோள்சைவ நீதி
நய்வது கண்டே தன்னை
நற்றுற வதனிற் சேர்த்திப்
பொய்மதம் வாதம் போக்கிப்
போர்தொடுத் தறங்கள் பேசி
செய்யொனுப் பணிகள் செய்து
சீர்சைவம் திகழ வைத்தான்.

★ 1969-ம் ஆண்டு பாலபண்டித தேர்வின்போது தேர்வு மண்டபத்தில் எழுதியவை.

பாரதி துதி

பாரதியே தமிழ்ப்புலவர் ஏறே வேந்தே
 பாரினிலே தமிழ் நழக்கம் செய்த தீரா
 பாரதிலே நீசெய்த கவிஞர யெல்லாம்
 பலர்பாடி மகிழ்வதனைக் கண்டோ மின்றே
 சோர்வெதுவும் இல்லாமல் துடுத்தெழுப் புகவியும்
 கந்தரத்து உள் மொழியும் துயர்துடைக்கு தென்
 (ஞூஸ்)
 யாரவற்றின் பெருங்தண்ணக்கள் உரைப்பதற்குவல்லார்
 யாம்வல்லோம் என்றெருருவரி னிச்சொல் வராமோ

பண்ணைனையே சண்ணையுன் பாட்டின் திறத்தால்
 பாவேந்தர் படித்ததனைச் சுவைத்துமே மீனார்
 எண்ணமெல்லாம் உன்பாட்டில் ஊற வைத்து
 எழி ரியற்கைக் கவியழகைச் சுவைத்து நிற்பார்
 பண்ணைவல்லாம் உன்பாட்டில் பிறப்பத ஞலே
 பாரதியே நீக லையின் விளக்கம் அன்றே
 தண்ணைன்றே போர்முரசு முழங்கு துன்றன்
 தரங்குன்று விதீதலையின் கீதந்தானே.

குயிலிசையும் கினிமொழியும் கேட்கு திங்கே
 குலவுதமிழ் இசையாவும் பிறக்கு திங்கே
 பயிர்வளரும் உன்பாட்டின் இனிமை கேட்டே
 மணக்கிறங்கும் உங்கவிஞத மழையி ஞலே
 உயிர்பறிக்க ஓடிவரும் இயமன் கூட
 ஓடி உவான் உன்பாட்டின் ஓசை கேட்டே
 மயிலிறக்கை விரித்தாடும் அழுது கண்டு
 மனம் திறக்கும் உயிர்துடிக்கும் ஏண்ணங் கண்
 (கேட்டாம்)

ஆடுவதும் பாடுவதும் அவனின் சேட்டை
 நாடுவதும் கூடுவதும் அவனின் வேட்கை
 தேடுவதும் தின்பதுவும் தமிழின் சாறு
 திமிறியவை வெளிவரும் கவிதை யாக
 ஊடுவதும் கூடுவதும் உயிரின் மாட்டு
 உள்ளமதில் விடுதலையின் ஆசை யொன்றே
 நீடுநிற்பான் சக்தியருள் வேண்டும் என்றே
 நிலையில்லா வாழ்க்கைக்கே அஞ்சல் கொள்ளான்.

பிறநாட்டார் சாத்திரங்கள் வேண்டும் என்றுன்
 பெருகுதமிழ் கவிதைமொழி பேசி நிற்பான்
 இறவாத புகழ்பிறக்குமி னியதமிழ் வேண்டி
 எந்நானும் ஆக்கமதில் திளைப்போ மென்றுன்
 குறைவானேர் சாதியினில் எவரு மில்லை
 எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்றுன்
 மறைவாகப் பழங்கதைகள் பேசி நின்றுல்
 மார்க்கமெதும் ஆவதில்லை மறயின் என்றுன்.

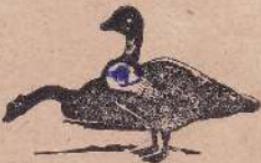
புரட்சியொன்று தமிழரிடம் வேண்டும் என்றுன்
 புதுமைப்பெண் தலைநிமிர் வேண்டும் என்றுன்
 திரட்சியுடன் ஒன்றுகத் திரண்டெ முந்தால்
 தீமையில்லை அடிமையில்லைச் சுதந்தி ரந்தான்
 வரட்சியில்லை எம்மக்கள் மனத்தில் என்றும்
 ஏறுவமயில்லை உண்டென்றால் அழிவோம் என்றுன்
 குரல்கொடுத்துப் பாரதத்தைக் கூவி நின்றுன்
 குறைவில்லா நிறைவாழ்வு கூட்டிவைத் தூனே.

சாதியில்லை ஒன்றிங்கே எவரும் ஒன்றே
 சமயமில்லை கடவுளுண்டு - “தெய்வம் ஒன்றே”
 நாதியில்லா ஏழைநிலை கண்டு சீறி
 நீதியில்லாப் பொதுவுடமை காண்போம் என்றும்
 நீண்ணில்லா முறையாவும் ஒழிப்போம் என்றும்
 மாதரில்லா வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா என்றும்
 மனமறியப் பாடியவன் யார்பா ரதியே.

நன்னெறிகொள் தமிழ்ப்புலவன் இளங்கோ செய்த
 நலம்குன்றுச் சிலம்பினது வீரம் சேர்த்துக்
 கண்ணல்கவுக் கவியரசன் கம்பன் தந்த
 காவியத்துக் கனிப்பொலிவின் நிறைவுக் கூட்டு
 தென்தமிழால் செய்தவொரு குறள்கு மூழ்த்துக்
 திந்தமிழில் பலகவிதை இழைத்தான் ஆகா
 கண்ணலுடன் தேன்பாகும் கரைத்துத் தந்த
 கவியரசன் பாரதிந் கவியாய் வாழு.

எங்கள் நாடு

இலங்கையெங் கள்நாடு ஈழத்திரு நாடு
 எண்ணில்லபல எழிற்காட்சி இலங்குதிரு நாடு
 நலம்பெருகு மலைவனங்கள் மலிந்தெங்கள் நாடு
 நாநிலத்தில் குறைவில்லா அழகுசொரி நாடு
 திலகமென விளங்குமொரு திருகோண மலையே
 சிகரமெழு விளங்கும்யாழு கண்டிநகர் பெரிதே
 கலம்வருநற் துறைமுகமாம் கொழும்புகிழர் நாடு

சிங்களவர் செந்தமிழர் வாழ்கின்ற நாடு
 துலுக்கருடன் பறங்கியர்கள் திகழுமுயர் நாடு
 பங்கமிலா மாஸவிக்க மகாவலிபாய் நாடு
 பசுமைதரும் கள்ளிநது பாய்கின்ற நாடு
 சங்குமுத்துக் கனகமணி சதிராடும் நாடு
 சங்கிதம் மீன்பாடும் தண்ணெனிசேர் நாடு
 பொங்குசைவம் புத்தமதம் யேசுவேதம் இல்லாம்
 ஒன்றெனவே நன்றெனவே திகழுமறை நாடு.

மரங்களிலே குரங்கினங்கள் மகிழ்ந்தோடித் தாவும்
 மாங்குயில்கள் மாமணி போலதென் சுவைக்கக்கூவும்
 தரங்குன்று மணிமலர்கள் வாளிரும் அருவி
 தாளமொரு இன்னிசையும் சேர்ந்தெங்கும்
 (ஓவிக்கும்)
 பரம்பொருட்குத் தூதெதுத்துச் செல்லுங்கரு எண்டு
 புனிமவரில் தேங்குடித்து மயங்கியெங்கும் வீழும்
 சரஞ்சரமாய் வந்தொடிவ சதிராடும் அலைகள்
 சகலதுறை வழிகளிலும் விளக்கமுறும் நாடு.

கன்னலோடு செந் வெல்லகை காவியப்பண் பாடும்
 கத விவகை கண்களுக்குக் காட்சியின்பம் நல்கும்
 பன்மலையில் ஆடுகின்ற பாங்குபொழி மஞ்சு
 பனிமழையை அடுக்கத்துப் பெய்தே கொடுக்கும்
 நன்மைதரு றப்பர் ரம் தேயிலைகாக் கோவும்
 நாற்றிசையும் நாட்டின்புகழ் நாட்டியே விளக்கும்
 மின்னலிடை இளமடலார் இலங்குதமிழ் படித்து
 ஏற்றமொடு வாழ்வதும் எங்களீழ் நாடே..

மதிமுட்டு மாடங்கள் மயக்கம்தெளி கோவில்
 மன்பதைக்கு ஏந்றவீகிக் காட்டும் அற நாடு
 நிதியன்ன விளங்குகின்ற நீள்வனத்தின் காட்சி
 நித்திலத்தைப் பெற்றதொப்ப இன்பம்மயக்கும்
 நதிநல்கு வளம்யாவும் நாமெடுத்துச் சொல்லின்
 நாள்பொழுது போதாது பஸ்கோடி வேண்டும்
 பதிபலதும் வதிலதற்குப் பல்லிடத்தும் கொண்ட
 பண்பாடுமிக் கொள்ளிருகின்ற பலர்புகழும் நாடே..

சித்திரை வந்தாள்

சித்திரை இன்று பிறந்தாள் — எங்கும்
செந்தமிழ் நடைபட வளர்ந்தாள்
தித்திக்க நின்றிடும் குழவி -- எனினும்
சிந்தனைக் கிணபம் சுந்தாள்

திக்குகள் வேட்டு வெடிக்க — தமிழ்த்
தீஞ்சுவை எங்கும் பரக்க
நித்திலக் கோவைகள் போன்றே — வருடப்
புத்தொளி கொட்டி நடந்தாள்

கடலிடைத் தோன்றிடு கதிரும் — இளம்
கதிரினைக் கொட்டிச் சிரித்தான்
இடம்வலம் எங்கணும் மசிழ்ச்சி — இதில்
இளங்குயில் “கூ”விக் களிக்கும்

புனவிடைப் பூத்திடும் ஏஞ்சம் — நன்
புதிய இதழ்களை விரித்தாள்
கணவிடைக் கண்டபோல் உலகும் — நற்
களிப்பில் மிதக்குது புதுமை

நாதம் இசைத்திடும் கீதம் — எங்கும்
நல்லவோர் உணர்வு கலக்கும்
பேதம் எங்கணும் காணேஷும் — மனம்
பூரித்து மலருது பெருமை

புதுப்புனல் பாணியில் எடுத்து — சுவைப்
புத்தமு தாங்கு படைப்போம்
புதுப்புது வகைகளில் காரம் — அங்கு
புசித்து மகிழ்ந்து சிரிப்போம்

சித்திரை நாளினில் இன்று — எழிற்
சிரித்து மகிழ்து உலகும்
புத்துடை பூட்டியே நாங்கள் — மனப்
புனிதத் தன்மையை வளர்ப்போம்

சுடரினில் பிறந்திடும் தூய்மை — எம்
துய்ரை அழிப்பது உணர்வோம்
இடரினி நாமடை வில்லோம் — என்றும்
இதயம் சித்திரை கொள்ளும்.

பொன் மலர்கள்—

பகுதி—3

இயற்கைத் தேன்

இயற்கைப் பெண்ணே இன்னும் நானாமா

பொன்றும் அலைகள் குதித்துநிற்ப நல்ல
 சுந்தர நீலப் பட்டாடை கட்டி — வெண்
 மன்றங்கள் கட்டியே வானம்வளர்ந் துன்றன்
 வண்ண வெழிற்கு நிழல்பிடிக்கும் — விண்
 தன்னிடம் கொண்ட நீள்சாலைகள் போவலவே
 தங்க நிறக்கதிர் ஒளிதெரிவ — பின்
 பொன்குடம் போவங்கு கீழ்த்திசையில் நன்கு
 மேவி விளங்குவான் செங் கதிரோன்.

பாடிடும் புட்குலம் கேட்பண்டு வைகள்
 பாரினில் எங்குமே வண்ணவெழில் — மற்றுச்
 சாடி வரும்புன ஸாற்றிடையே வண்ணப்
 பூக்கள் மலர்ந்து கலந்துவரும் — குழல்
 குடி முடிக்கவே பெண்கள்குழாம் சூழ்ந்து
 சிரித்த மலர்களை வீட்டுகின்றூர் — வலம்
 ஒடி வரும்சிறூர் கூட்டமெல்லாம் என்றன்
 உள்ளாம் மகிழ்ந்திடச் செய்குவரே.

வீணைய மீட்டிடும் மங்கையர்கள் பொழி
 விதவித கானத்தின் நல்விசையும் — உன்
 ஆணையைக் கேட்டதும் ஆண்டவன்பா தம்சென்(ரு)
 அடைகின்ற பக்தரின் பேரோவியும் — புவி
 பேணப் பிறந்தநற் பேருடையும் வர்கள்
 மேதிகள் ஓச்சிடும் மேற்கொணியும் — கடல்
 கோணத் திலேசென்று குவிமீன்(கள்) கொணர்பவர்
 குரலுமே சேர்ந்திங் கினிக்குதம்மா.

புதியவொளி யெங்கும் பிறந்து வளர்ந்திடப்
 பேரிலை கொட்டி முழங்குதம்மா — வெளி
 குதித்து வருகின்ற குளிர்புனல் அருவிகள்
 குன்றில் விளக்கம் இடுகுதம்மா — களில்
 நிதியை அளித்த பெருங்கொடையா ஸர்போவ்
 நிறைந்த மனமெங்கும் ஆகுதம்மா — வெளி
 புதிய வளர்ந்தெங்கும் பாங்குடன் விசியே
 பண்டை யுணர்வெல்லாம் மூட்டுதம்மா.

இயற்கையே அழகியே நின்றனவள மெல்லாம்
 எடுத்துநான் சொல்வதும் ஆகுவதோ — குளக்
 கயற்கண்கள் பிறமுது காட்சியே நல்குது
 களிப்பதன் நிவேறு அறிந்திலனே — எனை
 மயல்கொண்ட பெண்ணே யென்வாழ்க்கைக் குரியநீ
 வந்தென்றன் பாதையில் கூடுவையே — தெளி
 நுயர்க்கு நல்கிறூய் நானுன்னை நாடினேன்
 நானுதோ.. என்னிடம் நானுவதேன்.

★ ‘அழச்சுடர்’ என்னும் சஞ்சிலையில் வெளிவந்தது.

கடலின் பெருமை

உலகினைச் சூழ்ந்த பெருங்கடலே
உன்றன் முடிவு எங்குளது
வலமோ இடமோ உன்றனவழி
வாய்திறந் தெனக்குச் சொல்லிடுவாய்.

அகிலத்தை நீதான் காக்கின்றையோ
அரித்துத் தின்று மகிழ்கின்றையோ
துகிலென நீயே நிற்கின்றையோ
தூய நீஸப் பெண்ணழகே.

கரையில் நிற்கக் கால்கழுவி
களித்து நீயே ஒடுகின்றூய்
நிரைத்த அலைகள் ஒவ்வொன்றும்
நீளொலி தந்து மீணுவதேன்.

சிரித்துச் சிரித்து மகிழ்கின்றூய்
சிறிப் பொங்கிக் குதிக்கின்றூய்
திருந்தும் உன்றன் அழகெல்லாம்
சிர்பெறும் அமைதி வரும்போதே.

வறுமை போக்கும் வள்ளன்மை
வறிதே உன்னிடம் இருப்பதுமேன்
சிறுமை யென்னம் பெரியவர்க்கு
சிறிது மிருத்தல் விந்தையன்றே.

கங்குல் நங்கை வந்துவிட்டால்
 கதறி நீயும் அழுவதுமேன்
 பொங்கு நிலவு பூத்துவிட்டால்
 பூரணப் பொலிவு எய்துவதேன்.

உலவும் வீடு கட்டப்பல்களை
 உன்னிடம் மேவ விடுகின்றும்
 செலவு செய்யும் நடுவழியில்
 சிலதை உன்வயிற் ரடக்குவதேன்.

மீன்கள் சங்கும் மிளிர்பொன்னும்
 விளங்கு இரத்தின முத்துகளும்
 உன்றன் செல்வத் திரளாமே
 உள்ள உண்மையை உரைத்திடுவாய்.

உலகினைச் சூழ்ந்த, பெருங்கடலே
 உன்றன் முடிவு எங்குளது
 வலமோ இடமோ உன்றன்வழி
 வாய்திறந் தெனக்குச் சொல்குவையே

* * *

பொன் மலர்கள்

மலையாடு மஞ்சென்நான் சஞ்சரித்து நின்றேன்
நிலையான மேடுபள்ளம் இவைகளையான் கடந்தேன்
கலைத்தும்பு வாவியொன்று மின்னுவது கண்டேன்
சிலைபோல நின்றுவிட்டேன் சித்திரமாய் ஆமாம்.

வரையருகு இருமருங்கும் குலுங்குகின்ற காட்சி
புறையில்லாப் பொன்மலர்கள் புலியுலகின் சாட்சி
நிரையாக அவைமரங்கள் கீழ்நிற்கும் மாட்சி
வரையின்றி அஸிந்டனம் செய்தனவே ஆட்சி.

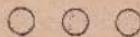
விண்வெளியில் கண்சிமிட்டும் மீனெவே தோன்றி
தண்ணூலியைப் பாலெனவே வீசிநிற்கக் கண்டேன்
பண்பில்துவை எல்லையில்லைப் பல்லாயிரத் தனவாய்
மண்மகட்குத் தலையசைத்துச் சிரித்தழுகு காட்டும்.

வாவியலை ஆடாடப் பொன்மலரும் ஆடும்
மேமிமலர் வெற்றிகொளும் தலைகவிழும் அலைகள்
பாவியலும் கவிஞரனவன் தாவியதிற் பாய்ந்து
ஓவியமாய் ஒன்றுகி அத்துவிதம் ஆகான்.

இவ்வழகில் மகிழ்வுற்றேன் எல்லையிலா இன்பம்
அவ்வழகைப் பார்த்தேன் கண்பூத்துப் பார்த்தேன்
எவ்வழகும் இவ்வழகிற் கோகா தெண்ணி
அவ்விடம்விட் டான் றேன்யான் அகலமனம் இன்றி.

சென்றேனே அவைகடந்து செலவுடனென் நினைவும்
அன்னவையை என்ன வென்ன அகமகிழ்வேன் என்றும்
என்மனமோர் ஏகாந்த வேலையினில் நின்றால்
பொன்மலர்கள் மனக்கண் முன் புறரயின்றி ஆடும்,

தனிமைக்குத் துணியாகத் தருமின்ப வெள்ளம்
இனிமைபெய்து இசைவளர்த்து என்னிதயம் நிறைக்கும்
புனிதமலர், பொன்மலர்கள்., அடபோஆப் பொன்
(மலர்கள்
பொய்கையரு கசையசைய நானுமசை கின்றேன்.

* அருவித் தோற்றம்

பாய்ந்த அருவி கண்டுளன்றன்
மனதில் மயக்கம் கொண்டேன்
வாய்ந்த அழகு கண்டுஇந்த
உலகம் மறந்து நின்றேன்.

கார்நி ரத்தவள் ளல்போன்று
கரும் கில்கள் குவிந்தன
சீர்பெ ருக்கும் முகில்களென்றன்
சிந்த ணையைக் கிளரின.

நீர் அ ருந்த வந்தமுகிலும்
நிரைத்து மண்டிச் சூழ்ந்தன
பாரில் உள்ளோர் பயன்பெறற்கு
பனிம் ஷையைச் சொரிந்தன.

மலையில் வீழ்ந்த மழைத்துவிகள்
மருவி ஓன்றூய்க் கலந்தன
நிலையில் நின்றும் மிழிந்தவைகள்
நீண்ட அருவி ஆயின

ஓன்று பலஅரு விகூடி.
ஓன்றுள் ஓன்று கலந்தன
என்றும் வற்றூக் கங்கையென
இரைந்து ஓடத் தொடங்கின.

அருவி இரைந்த ஒவியென்றன்
அமைதி எண்ணம் கலைத்தது
மருவி அடுக்கம் சென்றவுள்ளம்
மகிழ்ச்சிக் கடவில் மிதந்தது.

— ● —

பொன் மலர்கள்—

பகுதி-4

நன்மணித்தேன்

மேன்மை வழி

உசகம் யாவதும் ஒன்றுப் — உயர்
 எண்ணம் யாவதும் ஒன்றுப்
 நிலவிடும் சாதியை வீழ்த்தி — நிதம்
 நீதிகள் செய்பவர் மேலோர்
 குலவிடும் மக்களைத் தாழ்த்தி — வேண்டாக
 குறைகூறி வாழ்பவர் கீழோர்
 செலவிட்ட பண்பினை மாற்றி — எவ்வும்
 மேன்மை விளக்கமே காண்டீர்.

வெள்ளை கறுப்புகள் காட்டி — வீணில்
 வேற்றுமை வளர்ப்பவர் மூடர்
 கொள்ளை ஒளிவீகம் கண்ணவில் — பிரக்குதி
 தோன்றும் நிறங்களை நோக்கில்
 வெள்ளை கறுப்புமே காண்போம் — எனின்
 வேண்டா மெனவிடு வதில்லை
 கள்ளமற் றவுள்ளம் வேண்டும் — அது
 மேலவர் கீழவர் காட்டும்.

குடிகளில் சாதிகள் இல்லை — நல்ல
 குணப்பண் புமேல்நிலை உய்க்கும்
 படிப்பாடி பண்பினைத் தீய்த்து — வெறும்
 பாவச் செயல்களைச் செய்தால்
 கடைபட்ட டாயெனச் சொல்லி — தீய
 கீழ்நிலை சாட்டுவர் உண்மை
 நடைகெட்ட டுப்போம் விட்டால் — இந்த
 நானிலம் தூற்றிடும் திண்மை.

செய்தொழில் காரணம் கொன்று — இவர்
தீழவர் மேலவர் என்றால்
தெய்வமும் கோபங் கொன்றும் — என்
குழந்தைக் குவீணபழி யென்றே
பொய்மைகள் யாவையும் போக்கி நற்
புனித குணங்களைப் போற்றி
மெய்மையாய் வாழுதல் வேண்டும் — நாம்
மேன்மையு றவழியி துவாமே.

— ★ —

★ இந்த இளைஞன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது

வேண்டாம் விஷப்பரீட்சை

வினஞ்சான மேன்மையுற்ற நாட்டினர்களே - வீண் விஷப்பரீட்சைகள் உமக்கெதுற்கு வேண்டுமோ அஞ்சான மும்பிடையே வந்துதித்ததோ - அன்றி அறிவுகலங்கு கோழைபொலா கிவிட்டிரோ.

நன்மதியை அடைந்துபாதை அறிந்துகொண்டநீர் - வீண் நாட்டில்நில வுமமைதித்தனை சிறைக்கநிற்கிறீர் புன்மதியும் உம்மிடையே வந்துசோந்ததோ - அன்றிப் புல்லடிமைத் தலைதொருக்கவ இனுதான்வேண்டுமோ

அனுவினற்றல் யாவும்நீர் அறிந்துசொல்கிறீர் - அது அழிக்குமாற்றல் கொண்டதென்று உணர்ந்து (செய்கிறீர்) நணிசிநின்று நாட்டைநாசம் செய்யவென்று நீர் - உம்மை நாடிவந்த புகழையெல்லா விற்கநிற்கிறீர்

குண்டுபோட்டுப் பகைவனையிலின் குதாகலமோ - அன்றி குடிகெடுத்து வாழ்தலுங்கள் பண்பொழுக்கமோ அண்டைநாடு சொல்லும்வார்த்தை யொன்றும் கேட்கி ஸீர் - உலகம் அழியவழியை யுத்தமூலம் தேடியோடுதீர்.

வேண்டாநீங்கள் செய்யும் இந்த விஷப்பரீட்சைகள் - வேண்டில் மேதினியோர் உம்மையெதிர்த்து வாட்டிநிற்குவர் மாண்டுபோவர், மாண்டுபோவர் மக்களெல்லாம் - சிறு மரங்கள்கூட வரிந்துபோகும் உண்மையென்றுவீர்

கண்ணியமாய் விஷப்பரீட்சை வெறுத்துநிற்குவீர் - கண நேரமேனும் பகைமையொழித்து நேசம்பூணுவீர் விண்ணவர்கள் மீதுஆணையிட்டு மொழிகின்றேன் - நீர் விடுவீரிந்த விஷப்பரீட்சை வேண்டாம் வேண்டாமே

ஓழித்துக்கொள் முன்னேறு

அடிமை வாழ்வை ஓழித்திடுவோம்
 அறிவை என்றும் வளர்த்திடுவோம்
 மிடிமை நீங்க உழைத்திடுவோம்
 மேதினி யில்பணி செய்திடுவோம்.

தொண்டு தேடிச் செய்திடுவோம்
 துயரம் துடைத்து நின்றிடுவோம்
 கண்டால் ஏழை கலங்குவதை
 கருணை வழியால் துடைத்திடுவோம்.

அன்பே இல்லா மானிடர்க்கு
 அன்பால் அன்பை ஊட்டவின்றி
 வண்பு முறையால் அதைவளர்ப்பின்
 ஆகும் நன்மை ஏதுசெப்பாய்.

சுதந்திர வாழ்வை ஓழிப்பதனால்
 சுந்தர வாழ்வு மலர்ந்திடுமோ
 நிதந்தரம் என்றும் நிலைபெறவே
 நிதியைப் போற்றல் நன்றாகும்.

பொதுப்பணி வாழ்வில் செய்திடுவோம்
 புன்மைக் குணங்குள் ஓழித்திடுவோம்
 அதுநல மிலையோ அவைதம்மை
 நீலைலத் தில்நாம் அழித்திடுவோம்.

நன்மைச் சொல்லை எதிர்பார்த்து
 நாங்கள் பொதுப்பணி செய்திட்டால்
 புன்மைச் செய்கை யாகிவிடும்
 புனித வாழ்வை ஒழித்துவிடும்.

சொந்தம் பந்தம் வாழ்வெல்லாம்
 தொண்டால் துறந்தார் புத்தர்பிரான்
 இந்தப் புவியில் என்றென்றும்
 நிலைத்து வாழ்க்கல் காண்போமே.

தேசம் வெற்துப் பார்த்தாலும்
 தீரர் வரிசையில் நாம்வாழ
 மாசு இல்லா நற்பணியை
 மகிழ்ந்து செய்தல் எம்கடனே.

நாலு பேர்க்கே உதவாது
 நாங்கள் வாழும் வாழ்க்கைமுறை
 போலி வாழ்க்கை முறையன்றே
 எனவே போலியொழி, முன்னேறு.

★ ஜூன் - ஜூலை 1970, ம் ஆண்டு 'எழில்' பத்திரிகை
 யில் வெளிவந்தது.

மாறி மாறி முழங்குகிறது

கோயிலுக்கு நாங்கள் வந்தோம் — நற்
கொள்ளக்கடிடன் சேர்ந்து வந்தோம்
பேயினப்போல் இங்கும் நிற்கிறோம் --- சௌகரி
மேட்டினில் வாடியே காய்கிறோம்.

உழைகளாய் நாங்கள் நிற்கிறோம் — மன
எழுச்சியில் சமத்துவம் கோரினோம்
லாழூயடி வாழூ யாகநாம் — வந்து
வாசல்வெளி முற்றும் காக்கிறோம்.

வீதியில்நாம் நிற்றல் வேண்டுமோ — வெறும்
வீணரப்போல் என்னல் ஆகுமோ
நாதியில்லா தவரென் நெம்மை — நீர்
நாட்டுதலை விதியாய் கொள்வோமோ?

கள்ளையெங்கள் வீட்டில் பருகிய — அந்தக்
கந்தசாமி உள்ளே நிற்கிறார்
வெள்ளைவெட்டிக் காரர் வேலரும் — உள்
வீதியில்வீழ்ந் தேனே புரஞ்கிறார்.

மீண்டும் டுதும் பருத்தவர் — மேனி
மேவெல்லாம் வெண்ணீருய் ஆடுகிறார்
சீஸத்தானே ருவனும் நிற்கிறான் — கீழ்
சாதியென்றெமை நீங்கள் தள்ளவோ,

பூதங்கள் போய்களும் நிற்கலாம் — அப்ப
 போவிச்சை வர்களும் நிற்கலாம்
 பேதங்கள் எங்களிற் காணுதல் — வெறும்
 பேதமையன் றியேவே ரேது.

நாயென்று'தே' யென்று பேசுறீர் — இந்த
 நாற்றமெடுத் தசமு தாயமும்
 போயின்று ஒழிந்தது காணுவீர் — நீர்
 போவிப்பெ ருமைகள் வீட்டுவீர்

தேசங்கள் யாவையும் கோக்குவீர் — நல்
 நேசவுற வெங்கும் காணுவீர்
 மாசறுமும் மெண்ணம் மாற்றுவீர் — மனச்
 சாட்சியிலுமைக் கண்டு நானுவீர்.

திருதாளைப் போவா ரென்றுமே — பெரும்
 புராணமும் நந்தனைப் பேசுமே
 தெருவினில்நாம் கூடி நிற்பது — நீர்
 தெரிலையேயோ யினிது விந்தையே.

காலங்கள் மாறின காணுவீர் — நீர்
 கண்டிட்ட வேதமும் இன்னதோ
 கோலங்கள் மாறின காணுவீர் — கோயில்
 தடைகளையே எங்கும் நீக்குவீர்.

ஆஸயக்கதவு திறந்துகொள்ளுகின்றது
 வெற்றிவெற்றி யின்று வந்தது — எம்
 விடுதலையும் இன்றே பிறந்தது
 நற்திரு'தே' எண்ணம் மலர்ந்தது — நம்
 நாடும்செய் புண்ணியம் வென்றதே.

★ ‘இந்துமஞ்சரியில்’யில் வெளிவந்த கவிதை.

வாழ்வும் வளனும்

வாழ்வு மலரும் இன்றே — எம்
வளனும் மலரும் நன்றே.

மலரைப் போன்ற உள்ளம் — தூய
வரங்ம் போலும் எண்ணம்
நிலவைப் போன்ற தன்மை — வாழ்வில்
நிறுவி வாழ்தல் சொர்க்கம்

நாயைப் போன்ற நன்றி — நல்ல
வண்ணைப் போன்ற உழைப்பு
தாயைப் போல அன்பு — வாழ்வில்
தாங்கி உயர்தல் இன்பம்.

துன்பம் துயரம் வந்தால் — அதனைத்
தூரத்தி ஓட்டல் வேண்டும்
இன்பம் வந்த பேர்தும் — எங்கள்
இயல்பை மாற்றல் இழிவே.

அச்சம் தவிர்த்தல் எழுச்சி — உள்ள
உணர்வை வளர்த்தல் புகழ்ச்சி
நச்சை நண்பர் தரினும் — விரும்பி
உண்டல் நாக ரீகம்

அறத்தைப் போற்றல் வேண்டும்—அதனின்
சுகத்தை என்ன வென்பேன்
அறத்து வழியைக் கறுத்தால் — பெரிய
அல்லல் ஒன்றே அறுக்கும்.

வாழ்வு மலரும் மலரும் — எம்
வளனும் உயரும் உயரும்.

கோபம் பாவம்

— ● —

கரடி யொன்று பசியிரி னலே
காடு முழுதும் சென்றது
காடு முழுதும் சென்றது

மரத்தின் மீது தொங்கி நின்ற
தேனின் கூட்டைக் கண்டது
தேனின் கூட்டைக் கண்டது

கிட்டச் சென்று தேனைப் பருக
மிக்க ஆசை கொண்டது
மிக்க ஆசை கொண்டது

தட்ட அருகிற் சென்ற பேரது
தேனீ யொன்று கண்டது
தேனீ யொன்று கண்டது

கூட்டைக் கலைக்க வந்த தென்று
குழம்பி நின்ற தேனியும்
குழம்பி நின்ற தேனியும்

வேட்டை யாடும் வேடன் லீச்சில்
மூக்கில் தாக்கிச் சென்றது
மூக்கில் தாக்கிச் சென்றது

நோவைத் தாங்காக் கரடி யங்கு
கோபம் மிக்குக் கொண்டது
கோபம் மிக்குக் கொண்டது

நாவைக் கடித்துத் தொங்கும் கூட்டின்
நல்ல கொம்பைத் தொட்டது
நல்ல கொம்பைத் தொட்டது

கோம்பர் செய்த ஆட்டத் தாலே
கூட்டுத் தேனீ குழம்பின
கூட்டுத் தேனீ குழம்பின

வம்பு செய்த கரடி யாரை
வளைத்துச் சுற்றிக் கொட்டின
வளைத்துச் சுற்றிக் கொட்டின

“ஜயோ போதும் போதும்” என்றே
அலறி விழுந்த கரடியும்
அலறி விழுந்த கரடியும்

“மெய்யோ இதுவும் ஜயோ” இதுவும்
போதும் மின்னல் தாக்கமே
போதும் மின்னல் தாக்கமே

தேனீ ஒன்றுல் கோபம் கொண்டேன்
தீரா நோவும் வந்தது
தீரா நோவும் வந்தது

பாவி கொண்ட கோபத் தாலே
பட்ட துன்பம் போதுமே
பட்ட துன்பம் போதுமே

என்று சொல்லி அழுது கரடி
எங்கோ சென்று மறைந்தது
எங்கோ சென்று மறைந்தது

நன்று பிளைப் பர்டம் சொன்னேன்
கோபம் கொள்ளல் பாவுமே
கோபம் கொள்ளல் பாவுமே,

—O—

போற்றும் வழி

கடற் காற்று வந்தது
 கவர்ந்து என்னை அழைத்தது
 உடல் வேகம் குறைந்தது
 உள்ளாம் உலகை மறந்தது

விண்ணைத் தாண்டி ஏறினேன்
 வெளிகள் யாவும் ஒடினேன்
 மண்ணை விட்டு வெகுதாரம்
 வந்து நின்று கொண்டேன்

சந்திரனைக் கண்டு நான்
 தலை வணக்கம் செய்தனன்
 அங்கு அவனும் என்னுடன்
 அதிக வாதம் புரிந்தனன்

அனுகண்டு ஏன் உங்களுக்கு
 அன்பு ஒன்று போதுமே
 துணுக்குற் றுநான் நிற்கிறேன்
 துன்பச் செயல்ஏன் செய்வது

வெளிகளை நீர் கடக்கிறீர்
 விண்ணை ஆட்சி கொள்கிறீர்
 களிப்பு இன்றி வாழ்கிறீர்
 கருமை தவிர்க்க முயலுவீர்

என்று என்னைக் கேட்டவன்
 எங்கோ முகிலில் மறைந்தனன்
 தென்திசை பெய்யும் துளிகளால்
 சிதறினேன் யான் சிந்தனை

உண்மை ஒன்று சொல்லுவேன்
 உலகோர் அதை உணருமின்
 தண்மை மொழியும் அன்புமே
 தரணி போற்றும் வழிகளே.

பொன் மலர்கள்—

பகுதி—5

கற்பனைத் தேன்

பெண்ணம்

சாகவில்லை

சாலைக் கதிரவன் கரம்தீட்டி — கடும்
வோகச் சுடருடன் மேலெழுந்தான்
சாலைப் பிறத்திருந் தவென்வீட்டில் — யான்
இருந்தேன் வாசல் முற்றத்திலில்

வேலை செய்த களைப்பதனால் — என்றன்
மேனி சோர்ந்து அயர்திருந்தேன்
சோலைபோல் நின்றவோர் மாமரமும் — யென்
சுகத்தென் றல்வீசி இளைப்பாற்றியது.

சாய்ந்திரு தவென்றன் கண்களுக்கு — ஒரு
சாயல் தெரிந்தது சோடிப்புரு
ாய்ந்த ஒருசிறு மேடைதனில் — கூடிக்
காதல் பேசவேண் வளிவந்தனவோ?

பேண்புரு சிற்றம் சிறிதுசெய்யும் — எனில்
ஆண்புரு நெருங்கிச் சுழன்றதுவே
எண்ணும் பொழுது ஓடிக்கலைந்தது — என்றன்
சிந்தனை திசைவேறு மாறவில்லை

பெட்டையொடு காதல் கூடுதற்கு — அந்த
ஆண்பல தந்திரம் செய்ததுதான்
சட்டைசெய் யவில்லைப் பொட்டைப்புரு — அதில்
தந்திரம் ஏதும் பனிக்கவில்லை.

நீண்ட பொழுதிருந்த விவவேளையில் — அங்கு
இன்னெரு பெண்புரு வந்ததுவே
ஆண்புருச் செய்ததை என்னவென்பேன் — அயல்
வந்தவை நாடிச் சென்றதுவே.

நந்த அவரும் கொடுமைக்காரி — அவன்
ழழிக்கு இணக்கம் கொடுக்கவில்லை
நிந்தித்து கொத்தவும் செய்தனனே — அந்த
ஆண்புரு நானம் அடைந்தனனே.

தனித்து விடப்பட்டபெட்டைப்புரு — தன்றன்
இறக்கை குடைந்து மகிழ்ந்திருந்தாள்
இனித்த அழகுடை வேறொருவன் — இவன்
எழில்பெண் மைகன்டு மயங்கிவந்தான்

அவள்அயல் சென்றதைக் கண்டேன்நான் — அப்
பெண்மையும் அவனை வெறுத்துநின்றுள்
இவன்செயல் எதையும் விரும்பவில்லை — அவன்
எட்டவும் இவன்முட்டி காதலானுன்.

அவன்செய் தசேட்டைபொறுக்கவில்லை — அவள்
அவ்விடம் விட்டுப் பறந்துசென்றுள்
எவன்செய் ததுன்மோ யானறியேன் — அயல்
வந்த பெண்டவரும் போய்மறைந்தாள்

ஆண்புரு இரண்டும் அவ்விடத்தில் — அரும்
அல்லஹுற் றுச்சோர்ந் திருந்தனவே
பெண்புரு ஒன்றும் திரும்பவில்லை — அவை
எங்குபோய்ச் சென்றதோ யாரறிவார்.

இத்தனை பொழுதாகப் பார்த்திருந்த — என்னை
இழுத்தனள் என்னவள் ஏதுள்ளேறன்
அத்தான் என்றழைத்து தருகணைந்தாள் — அன்பு
முத்தந் தந்துளன் நினைவொழித்தாள்.

பெண்ணமயின் வெற்றியோ யானரியேன் - இல்லை
ஆண்ணமயின் இழிகுணம் தானதுவோ
என்னளிய என்னங்களோத்தனையோ — எனினும்
என்மனம் முடிவைக் காணவில்லை.

இன்றுமென் உள்ளத் திலிப்புருக்கள் — நல்
இனிய உணர்வினை ஊட்டிநிற்கும்
என்றும் அவைமனம் விட்டகலா — யான்
என்னவென்ன ணச்சுவை சூட்டிநிற்கும்.

— ● —

மாயன் செய்த மாயம்

அந்தி மயங்குகின்ற வேளை தன்னிலே

அழகுபொழியும் எழிற் சோலை தன்னிலே
வந்திருந்தேன் ஒருசிறிய மேடை தன்னிலே
வண்ணமலர்ப் பொலிவுகண்டு என்னை மறந்தேன்,

பசுமைநிறத் தொளிர்குன்றம் ஓன்று கண்டேன்

பார்க்கவதனில் கண்ணன்வண்ணம் கண்டு கொண்ட
(டேன்)
விகம்புதிறம் காண நிமிர்ந்தனவென் கண்கள்
நீக்கமற நிலைத்திருக்கும் மாலின்நிறங் கண்டேன்.

காற்றுமென்றை கூட்டியது காதில்லரு கீதம்

கதுமெனவே பற்றியென்னை அழைத்ததுயான்
(தொடர்ந்தேன்)

மாற்றுசிந்தை வேறுஇல்லை மன்னன்குழ் லோசை

மனங்கிறங்கி வைத்ததென்னை கண்ணன்அங்கு
(காணேன்).

விருந்தா வனத்தில்யான் நிற்பதுபோல் பிரமை

உண்மைஉண்மை கோபியரைக் கண்டேனே அங்கு
அருமைநிற வானவில்லை அரிவையர்மேல் கண்டேன்
அங்கெனது அங்கமெல்லாம் புல்லரித்த தம்மா.

என்வடிவம் எழில்வடிவம் ஆனதுதா னம்மா

இளமைபொங்கி கண்ணனையே நாடியதை யம்மா
என்வளிந்தைப் புதுமையென எண்ணிலியந் தேனே
என்வடிவும் எழிலுருகை கோபியர்போல் ஆச்சே.

கண்ணுகண்ணு என்றேன் குரவோசை அன்றி
கண்ணன் அங்கு இல்லை மனாக்கம் கொண்டேன்
என்ன மெல்லாம் சிதறியது இன்னஸ்பல உற்றேன்
என்கண்ணு என்கண்ணேன் என்றரற்றி நின்றேன்.

நன்விரவு வெண்ணிலவின் ஒளியில்இருந் தேனே
நன்மணத் தோடுதென்றல் உலவியங்கு வந்தான்
வெள்ளைமணற் பரப்பிலென் மேனியது சார்த்தி
மேல்பூத்த முத்தினேளிர் கூட்டத்தைக் கண்டேன்

தெள்ளத் தெளிந்தநதி நீரின்ஒலி யங்கு
என்மனதின் எக்கம்போல் கதறுவது உணர்ந்தேன்
உள்ளத்தில் அமைதியில்லை ஒருநிலையில் இல்லை
உயர்தமிழின் சுவைகூட சாந்திதர வில்லை.

எங்கும்ஒரே அமைதியென்பர் இனபமென்பர் யாரும்
என்மனதில் ஏனிந்தக் குழப்பநிலை அறியேன்
பொங்குநதி பால்நிலவு பூத்தமீன்கள் கூட்டம்
அல்லிமலர் மூல்லை முகை அமைதிதர வில்லை.

நல்விசை யோடுயாழும் நாதமுமே கேட்ட
நனெழுந்து அவற்றில்மன அமைதிபெறச் சென்
(இறேன்)
மெல்விசையோ பண்ணிசையோ அமைதிதர வில்லை
மேல்விழுந்த தென்றல்என்னை கூட்டெரித்த
(தையோ.

அயல்கிடந்த மலைமுகட்டில் அமைதிமனம் நாடி
அவசரமாய் ஏற்றிநின்றேன் ஆயினும்தான் என்ன
மயல்கொண்ட மனத்திலொரு அமைதிவரு மாமோ
மாநிலத்தில் காதல்சுகம் இதுதானே அறியேன்.

சாரவிலே ஓடிவந்த அருவிவிழக் கண்டேன்
 அதில் முழுகி என்தாபம் அமைதிபெற விழைந்தேன்
 தீர்திலே இறங்கியென்றன் மேனிமெல்லாம் மறைத்தேன்
 நினைத்தவெண்ணாம் பாழாச்சு நீர்சுட்ட தையோ.

காலமெல்லாம் நேரமெல்லாம் கண்ணனையே நாடி
 கவிஞ்மலராய் கோபியர்போல் கலையிலே நின்
 (நேரன்)
 கோலமெல்லாம் மாறியது பசலையது கண்டேன்
 கோவிந்தன் வறவில்லை மனங்க்கம் கொண்டேன்.

புதியில்லை படுக்கையில்லை பாஸ்பழ மும் மறந்தேன்
 பாவியெனப் பிரிந்தவன் தான் எங்குமறைந் தானே
 நிசியில்லை குசியில்லை நித்தமுமே ஏக்கம்
 நினைவின்றிப் பல முறைகள் நிலத்தில்லிழுந் தெழுந்
 (தேன்),

பார்த்த இடத்தில்லாம் அவன்வடிவு கண்டேன்
 பாவியங்கு சென்றணைந்தால் கனவதென் றஹிந்
 (தேன்)
 ஆர்த்த பிறவியினில் அவனுறவை நாடி
 அல்லாற்று இன்னாற்று பித்தடைந் துழன்றேன்

இன்றுவருவான் இல்லை நாலைவரு வாலே
 என்னியதயத் தாபம் அவன் எப்பழூழிப் பாலே
 ஒன்றிரண்டு யுகங்கள்பல எண்ணியிருந் தேனே
 எங்கிருந்தோ வந்ததன்று தீங்குழங்கின் சிதம்.

பாரிஜாதம் பூத்ததன்று பாஸ்நிலவும் கண்டேன்
 பால்வடியும் முகவதனம் பார்த்தேஷ்கி நின்றேன்
 பேரிரவு கண்ணன்னை நாடிவந்தான் போலும்
 பேதயர்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை ஜயோ.

ஆ!ஆ! குரலோசை கேட்குது என்றான் காதில்
 ஆ!ஆ! அணைப்பதுயார் என்றே அயர்ந்தேன்
 ஒ!ஒ! பயப்படாதே நான்மாயன் வந்தேன்
 நவிவில்லாக் காதல்கண்டு நான்கண்ணன் வந்தேன்

பார்பார்இப் பாரிஜாதம் பார்பார்இப் பால்நிலவு
 பார்பார்இந் நீரோடை பார்பார்இவ் வெழில்அழுது
 ஓர்ஓர்உன் னெண்ணமிது ஓர்ஓர்உன் ஓளியுதடு
 ஓர்முத்தம் தந்தான் உயிரிழுந்தேன் மறந்தேன்.

தேனினை வென்றதை யானறிவேன் — சுவைத்
 தீம்பாலை வென்றது யாரறிவார்
 ஊனையிரை உருக்கிடும் அவன்செயல் — என்றன்
 உள்ளம் அன்றிவேறு யாருணர்வார்.

மானே அருகுநீ வாடியென்றான் — நான்
 மருண்டு அவன்அயல் சென்றைந்தேன்
 தேனே சுவைஇது எப்படியோவென — நானும்
 சிரித்தவன் மடிமீது வீழ்ந்தேனம்மா.

வெறு

பலர்சிரித்த சிரிப்பினேவி பக்கம்வரக் கேட்டேன்
 பலர்ஓடி வந்தென்னைத் தாக்கவும் முயன்றார்கள்
 சிலர்நடந்த என்ன தியக்கம்என்ன கேட்டார்
 சிரித்தெழுந்தேன் மன்னுதறி கனவுங் கலைந்தேனே.

★ வாசிஞ்சியில் 25-10-1970-ல் வாசிக்கப்பட்டது.

இதயச் சுடர்

புத்தம் புதிய மலர்க்கொடியான் — எழில்
மோக்னப் புண்ணகைத் தேவிதழாள்
புத்தம் புதியதோர் பஸ்வரிஸூ — சுடர்
முண்டாளி காட்டுநற் சேல்விழிகள்

நீரின் நெளிவெனும் மயிர்செழுமை — செம்மை
செறிந்து விளங்கிடும் காந்தள்விரல்
சர்க்கும் இணைமலர்க் கொங்கைபூட்டி — என்
இதயத் தைமாற்றினால் இன்சவையாள்.

கொன்றை மலர்போலும் குழந்தைமுசம்-வெளிக்
குன்றிடைப் பூத்திடும் பிச்சிமலர்
வென்றிடு வேல்விழிக் களைசொரிந்து — என்னை
வீழ்த்தினால் அம்மம்மா தலைவலையில்,

கற்பனைத் தேனைச் சொரிந்துநின்றாள் — உயர்
காவியச் சோலையாய் நின்றெனிர்ந்தாள்
சொற்றிறம் நானும் என்னவென்பேன் -- தன்
தூய மழலையில் மயக்கிவிட்டாள்.

எத்தனை பிறவியான் எடுத்திடினும் — இவள்
என்றனுக் கூட்டிடும் இன்சகத்தை
அத்தனை பிறவியும் வேண்டுவனே — அவள்
அளிக்கும் இன்பம் தேவரின்பம்.

முதுமையில் நிற்கும் போதினிலும் — உன்றன்
முத்தம் என்றனைச் சிவிர்க்கவைக்கும்
புதுமையின் புதுமையாள் நீயடியே — பின்
நிற்கா(து) தோடிவா என்கடரே.

◀○▷

இதய மலர்

அன்பெல்லாம் அவளாவாள்
அழகெல்லாம் அவளே
நன்பெல்லாம் அவளாவாள்
நானெல்லாம் அவளே

காதலெல்லாம் அவளாவாள்
கருத்தெல்லாம் அவளே
சிதமெல்லாம் அவளாவாள்
சிந்தனையும் அவளே.

வாழ்வெல்லாம் அவளாவாள்
வளமெல்லாம் அவளே
மீழ்வெல்லாம் அவளர்கள்
மின்னலிடைக் கொடி.
(யான்)

புன்னகையும் அவளாவாள்
புகழ்நிழையும் அவளே
புன்மையிலாள் தன்மையினாள்
புரிநிலவும் அவளே.

சாதனையும் அவளாவாள்
சாத்திரமும் அவளே
போதனையும் அவளாவாள்
புண்ணியழும் அவளே

எல்லாமே அவளிதழ்தாம்
அவளொளிதாம் எல்லாம்
எல்லாமே அவள்நிழல்தாம்
என்னிதய மலராள்.

சிறுவனும் சிட்டுக்குருவியும்

சிறுவன்:-

சிட்டுக் குருவி சிறிது — பொறு
 சிந்தனை செய்தே சாந்தி — பெறு
 பட்டுப் போன்ற உன்னுடலீலத்
 தொட்டுத் தமுல ஆசைகொண்டேன்.

சிட்டுக்குருவி:-

தம்பி நீப்பாய் பேசாதே
 சதிசெய்து கொல்லப் பார்க்கின்றுய்
 துப்பி வண்டை நீர்செய்யும்
 துன்பச் செயல்நான் கண்டது தான்.

கூடு எகிறி வீசியதும்
 குளத்துத் தவளையைக் கொன்றதுவும்
 மாடு கண்றை உடைத்ததுவும்
 மனத்தில் இன்னும் காண்கின்றேன்.

நாக்கிலிப் புழுவை நீர்செய்த
 நயமில் செய்கை முழுவாதையும்
 ஏக்கங் கொண்டு கண்டேனே
 எண்ணிய பின்நான் வருவேனே.

சிறுவன்:-

கிட்ட வருவாய் என்னேடு
 கிஞ்சித்து துன்பம் செய்யேனே
 துட்டச் செயல்நான் செய்தகாலம்
 தாரச் சென்று போனதுவே.

தின்னப் பழம்பல தருவேனே
 திரிய உன்னை விடுவேனே
 என்னை நீயே வெறுத்துவிட்டால்
 இன்பந் தருவார் யாருளரோ.

சிட்டுக்குருஷி:-

அண்ப நீயும் நல்லவனுய்
 ஆவது நானும் இன்றறிந்தேன்
 மன்னவ நான்வரல் செய்யேனே
 வணக்கம் என்னை மன்னிப்பாய்.

சிறுவன்:-

ஏன்தான் இப்படிச் சொல்லுகின்றுய்
 எனக்கு விளக்கம் தருவாயோ
 - தேன்போல் எனக்குச் சுவைக்கின்றுய்
 தெளிவாய் சொல்லேன் கேட்கின்றேன்.

சிட்டுக்குருவி:-

சுதந்திரம் என்றன் முதற்கொள்கை
 சுபீட்சம் உம்மிடம் இல்லையப்பா
 நித மும் நன்றுய் வாழ்வாய்நீ
 நிற்பாய் நான்விடை பெறுவேனே.

அன்றெருநாள் நிலவில்...

அன்றெரு நாள்நிலவில் — எட்ஸ்
 அழகில் மகிழ்ந்திருந்தேன்
 தென்றல் தழுவியதால் — என்
 நினோவும் கலைந்திருந்தேன்
 சென்ற பலநினைவில் — யான்
 சிரித்தேன் மனக்கணவில்
 பொன்றிய எண்ணங்களில் — எழிற்
 பூவை யொருத்திவந்தாள்.

மன்றத் தமிழ்னழிலாள் — உயர்
 மாண்பின் உருவடிவாள்
 வெல்லும் முகஅழகாள் — தூய
 இன்பம் விளைநிலவாள்
 என்றனைத் தொட்டுலுப்பி — “அ—
 ஏதுநீ தூங்கினையோ
 நன்றுஉன் செயலிதுதான்” — என
 நகைத்தாள் எழுப்பிவிட்டாள்

என்னை எழுப்பியவாள் — தேன்
 இனிய குரலெடுத்து
 உன்றன் இனியகவி — நீ
 உரைப்பாய் மகிழ்வுறுவேஞ்
 நன்றுய கற்பனைகள் — யான்
 கேட்டிடச் சொல்கவென்று
 பொன்னனை யாள்புகன்றுள் — தன்
 பூழுகம் பூத்துநின்றுள்.

புன்னைகச் சிரிப்பினிலே — அவள்
 போதை தலைக்குவிட்டாள்
 தன்னைகச் சிலம்பொவியும் — நல்
 வீணை முகிழ்மொழியும்
 என்னைப் பித்தாக்கியது — தூய
 என்மனம் அவளாழிகில்
 தன்னைத் துறந்ததுதான் — யானும்
 என்னம் கலகலத்தேன்.

என்கையைப் பற்றவேண்ணி — அந்த
 ஏந்திழை அருகுவந்தாள்
 “உன்னெழில் காட்டிடுமநீ — யார்
 உரைத்திடு உன்றனபெயர்”
 என்றுயான் கேட்டதற்கு — இதழ்
 கோணம் அரும்பியவென்
 புன்னைக யாலெனையே — மயக்கிப்
 புன்மை அழித்துவிட்டாள்.

உள்ளம் தெளிந்துநின்றேன் — அவள்
 உயர்வை அறிந்துகொண்டேன்
 தெள்ளு தமிழ்முகத்தாள் — எழிற்
 தேனைத் தரும்கவியாள்
 கள்ளங் கபடமற்றுள் — அழு
 தூட்டும் கலையழகாள்
 அள்ளித் தமிழ்சொரிந்தாள் — ஆகா
 அச்சுவை தேவரின்பம்.

சங்கத் தமிழ்க்கவியும் — சாற்று
 சாத்திரம் மெய்ப்பொருஞம்
 பொங்கு சிலம்புடனே — போற்று
 புனிதத்து மேகலையும்
 மங்கா ஒளிவடிவாய் — என்முன்
 தோன்றி அருள்சொரிந்தாள்
 எங்கும் அவள்கட்டரே — வீசி
 எழிற்செழில் ஊட்டியது.

வேறு

காவியம் ஓவியம் சிற்பக்கலை — நல்ல
 கற்பனைக் கலைகளின் இன்வடிவும்
 நாவினிக் கப்பாடும் நாற்பொருளும் — நல்
 நாகண வாய்ப்புள்ளின் பாட்டிசையும்
 தாவிடும் குயிலின் குரலிசையும் — பெருந்
 தோகை விரித்தாடும் நாட்டியமும்
 விதம் மென்மையும் வெண்மையையும் — அவள்
 பூட்டிய வடிவொடு காட்சிதந்தாள்.

காட்சியான் கண்டவை கண்டவைதான் — என்
 கண்களும் கூசிய கூசியதான்
 மீட்சியும் என்றுமே யில்லையில்லை — அவள்
 மேன்மை அழிவதும் இல்லைஇல்லை
 மாட்சி வடிவும் முடிவதில்லை — இந்த
 மாநில மென்றும் வட்கடிமை
 ஆட்சி செயுமவள் அருள்ளுவை — இங்கு
 அறியார் அறியார் ஏதறிவார்.

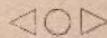

எனக்குத் தலை மொட்டை

தண்ணி நில்லாது ஒடும்
 தடவி விட்டால் போதும்
 எண்ணெய் சொட்டு இரண்டு
 இட்டு விட்டால் வழியும்

மண்ணை வாரி இறையும்
 மலைத்தல் கொள்ள மாட்டேன்
 சண்டை வரட்டும் பார்ப்போம்
 சலிப்பே கொள்ளல் செய்யேன்

கண்ணி யந்தான் யாரும்
 கல்லைச் காணில் பயமே
 எண்ணூறு வதுமேன் பலமாய்
 எனக்குத் தலையே மொட்டை.

★ ‘சிரித்திரன்’ நவம்பர் மாத இதழில் வெளிவந்தது

வெல்வோம்

**அறிவெனும் திபத்தை ஏற்றி — நல்ல
அன்பெனும் சுடரினைப் படைத்து
தெளிவெனும் ஒளியினுல் நாங்கள் — பெரும்
சிந்தனை வளர்த்திடு வோமே.**

**உள்மெனும் நீர்த்திலை ஆக்கி — அதில்
உண்மையாம் படகினைத் தேக்கி
வளமெனும் துடுப்பினால் ஊக்கி — நல்
வாழ்வைப் படைத்திடு வோம்.**

**உடலெனும் சுவரினை நிறுத்தி — நல்
உறுதியாம் வண்ணம் குழைத்து
திடமெனும் தூரிகை தோய்த்து — பெரும்
சித்திர வாழ்வில் புடைப்போம்.**

**களிப்புறு எண்ணம் எடுத்து — உயர்
கடலென செயல்முறை வடித்து
தெளிவுறு சிந்தனை படைப்போம் — கொடும்
தீமை விலக்கி உழைப்போம்.**

**உழைப்பவர் வாழ்ந்திடல் வேண்டும் — வீண்
உலுத்தர் ஒழித்திடல் வேண்டும்
பழைமையில் புதுமைகள் செய்வோம் — இப்
பாரிடம் செழித்திட வைப்போம்.**

நல்வது செய்திடல் கான்போம் — எம்
நாவிற் கினியன் சொல்வோம்
வல்லமை பெற்றுயர் கொள்வோம் — தூய
வாழ்வு மலர்ந்திடும் வெல்வோம்.

1971-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 2-ம், 4-ம் திகதி இலங்கை ஓவி
பராப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் 6-15—6-30 வரையுள்ள
இசைமாலையின்போது பாடியது

பாடியவர்: சுபத்திரா சுப்பிரமணியம்
கோகிலா சுப்பிரமணியம்

இசையமைப்பு: முத்துச்சுவாமி

அவளா? புகைப்படர்ந்த ஓவியம்

வேய்நிறைந்த நீரோடை விண்வெளியின் நிலவில்
வெளிநிறைந்த சுடர்மீன்கள் விளங்குமிரா வேளை
காய்ந்திருந்த கண்ணத்தில் கண்களில்நீர் கவிய
கண்ணியவள் காத்திருந்தாள் காலமெல்லாம் தனிமை

காதலனும் வந்தவணைக் காணவில்லை நாளாய்
காணகத்துச் சிறகொடிந்த பறவையென ஆனால்
ஏதமிராக் காதலனே இனும்வராத எண்ணாம்
இதயத்தில் திமுட்டும் சிந்தையிலே ஏக்கம்.

அவனருகு அவள்களித்த இரவுபகல் காலம்
அவள்மனத்தில் நினைவெழுப்பிச் சோர்வுபல
(கூட்டும்)
அவன்மீட்டிச் சென்றவிழை அவனருகு கிடக்கும்
அதில்பிறந்த நாதவெள்ளாம் புயலடித்து வதைக்கும்

தளிர்க்கரத்தால் தடவியவள் வீணைதந்தி தொட்டாள்
சரஞ்சரமாய் வந்ததூளி சோகழிசை மொழியும்
அளிகலைத்துச் சென்றவொரு ஆம்பல்முகை யொன்றும்
அவள்நிலைக்கு இரங்குவபோல் தலைகவிழ்ந்து
(மடுக்கும்)

தேசமவள் விட்டுவெந்தாள் சிந்தனையும் மறந்தாள்
திருவிழுந்த மனைபோல வெறுபையிலே உழன்றுள்
பாசஞ்செய யாருமிலை பாங்கனையே அறிவாள்
பனிமழையைப் பொழிந்தஅவள் கண்சிவந்தாள்
(சோகம்)

காதலரை வெதுப்புவது கானல்கூடர் அன்று
கைகூடாப் பிரிவொன்றே கடுஞ்சுடராய் ஆகும்
நாதனில்லா வாழ்வையென்னி கரைந்தமுவாள் நங்கை
நாற்றிசையும் பார்த்தமுவாள் முடிவேதும் காணுள்

‘துன்பமிது துன்பமிது மறுபிறப்பில் வேண்டாம்’
முகிழ்காற்று தடவலீஸை பேசியது கேட்டாள்
புன்சிரிப்புப் போக்கிவிட்டாள் பொளிவிழந்து விட்டாள்
புகைப்படர்ந்த ஒவியம்போல் சோகவடி வானுள்.

நிலவில் வந்தார் புத்தபிரான்

வானில் வளர்ந்த அவ்வெண் ணிலவு — நல்
வண்ணச் சுடர்தனைப் பெய்து நிற்கும்
நான்செலும் வண்டிக் குளொட்டி யெட்டி — பெரு
வடிவினைக் கொட்டிச் சிரித்து நின்றுன்

இரவெனும் நங்கை மறைந்து விட்டான் — இன்று
இதயத் திருமகள் சென்று விட்டான்
நரவெலாம் நல்வழி கண்டு விட்டார் — தாய்
நந்தெறிப் புத்தன் புவிபிறந் ததினால்,

விசாகம் பூத்த இவ்வெண் ணிலவாஸ் — வெளி
வானில் விண்கடர் பூத்து விட்டார்
விசாகத்தில் பிறந் தவர்புத் தரினால் — எங்கும்
மேன்மைப் புளிதம் விளைந்து கொண்டான்.

ஏழூடையக் கண்டவர் இளைய புத்தர் — இவ்
உலகிற் கேயாம் பாரம் என்றுன்
கோழை யாப்வா முதல்பெரும் பழிப்பே — ஏரும்
துன்பங் களெத்தனை ஒழிமின் என்றுன்.

ஆசையாஸ் வருவதே மோசம் என்றுன் — வீண்
அல்லலுக் கேயது தாயும் என்றுன்
ஆசையை வாழ்க்கையில் வென்று விட்டாஸ் — இங்
காவதே மோட்ச வாயில் என்றுன்.

ஞானத் தைக்கண் டவனு தலினுல் — இனி
நாமும் அவன்வழி நன்மை கொள்வோம்
மோனத் திலாமுதல் வாழ்க்கை யாகும் — அது
மோட்சத் தைக்காட்ட டிடுமுன் மையுண்மை.

புத்தரின் போதனை போன்றே இன்றே — வானில்
பூத்து மினுக்குது மின்னி ணங்கள்
எத்திக் குமகிம் சைபர வதுபார் — இனி
பாரினில் இன்பமே துன்பம் உண்டோ?.

* * *

விதியோரம்

அவன் பாடுகின்றுன்

விதியோரம் அவன்பாடு கின்றுன் — மன
வேதணை மூட்டியே பாடுகின்றுன்
நாதியென் ரெஞ்சுதுணை மில்லாமலே — அந்த
நாற்சந்தி மூலையில் பாடுகின்றுன்

தேடுகின்றுன் அவன் தேடுகின்றுன் — அவன்
தெரிந்த முகமங்கு தேடுகின்றுன்
பாடுகின்றுன் அவன் பாடுகின்றுன் — தன்
வயிற்றுப் பசிநீக்கப் பாடுகின்றுன்

வாடுகின்றுன் அவன் வாடுகின்றுன் — தன்
வயிறு வதங்கியே வாடுகின்றுன்
சாடுகின்றுன் அவன் சாடுகின்றுன் — தன்
வறுமைத் துயர்கூறிச் சாடுகின்றுன்

காய்ந்து உலர்ந்த அக்கன்னங்சளில் — களி
காட்சி விலக்கிய எண்ணத்துடன்
பாய்ந்து வரும்துயர்க் கண்ணீருடன் — மனச்
சோகம் குழைத்தவன் பாடுகின்றுன்

மெல்லிசை கூட்டிடும் வீணையுடன் — தன்
மேனியழுக் குறை வேட்டியுடன்
நல்லிசை சேர்த்துக் குரல்பரப்பி — அந்த
நாற்சந்தி மூலையில் பாடுகின்றுன்

சிரித்த முகமங்கு காணவில்லை — அவன்
சிதறிய மயிர்களைப் பேணவில்லை
விரித்த துணிக்கவன் நாணவில்லை — பலர்
வீச சுடுசொற்கும் கோணவில்லை.

உடைந்து உருக்கலை வீணையது — எனின்
உருக்கும் இசையைக் குறைக்கவில்லை
முடங்கிப் போனதோ அவன்வனானும் — இல்லை
மூழ்கிப் போனதோ அவனுணர்வும்

காலங்கள் என்றுதான் வந்திடுமோ -- அவன்
வலைகள் என்று மதிந்திடுமோ
கோலங்கள் மாறுமோ ஆறிடுமோ — மனம்
குறைநிலை கண்டவன் பாடுகின்றுன்

வீதி யோரமவன் பாடுகின்றுன் — மன
வேதனை கூட்டியே பாடுகின்றுன்
நாதியென் ரெருதுனை யில்லாமலே — அந்த
நாற்சந்தி மூலையில் பாடுகின்றுன்.

◀○▷

துயர் துடைக்கும் இன்மருந்து

தன்னென்னும் சோலையிலே புகுந்து இருந்தேன்
சலசலவென் ரூவிவரவே திரும்பிப் பார்த்தேன்
வெண்ணிறத்துப் பெண்ணென்றுத்தி என்முன் தோன்றி
பேசுமெழில் வீணையுடன் காட்சி கொடுத்தாள்
பண்ணென்றை மீட்டுபாங்கு பாடல் மொழிந்தாள்
பரவசத்தால் மனமிழந்தேன் மயங்கி நின்றேன்
வின்னென்று ஒடிவத்தாள் என்னைப் பிடித்தாள்
வீற்றிருக்கும் மென்மலர்க்கு என்னை அழைத்தாள்

மலரிதழே அவன்பறதம் இனிய அறைகள்
மண்டபங்கள் அதிலிருக்கும் மஞ்சள் நிறங்கள்
நிலமகஞும் ஓரிடத்தில் இருந்து நகைத்தாள்
நிகழ்வதெல்லாம் இன்பமின்றி வேறே துகானேன்
பலரதிலே சாமரைகள் வீதி அடுப்பார்
பல்கலையும் பழக்ப்பலர் கீதம் படிப்பார்
அலருமங்கு ஆயகலை எண்நான் கிரட்டி
அழகேயவை காணக்கா ணவுள்ளாம் துளிர்க்கும்

ஏருளவன் ஏர்செதுக்கி இயற்கை கொழிப்பான்
போருழுவன் வேல்வடித்து கூர்மை தொடுப்பான்
சிருறுநல் ஓவியர்கள் சித்திரம் செய்வார்
சேல்விழியார் பரதாலை பழகி மகிழ்வார்
பேருறுநற் புலவர்பலர் கவிதை முடிப்பார்
பெருமைகொட்டிச் சிற்பிலர் சிற்பம் வடிப்பார்
மேருவையும் வெல்லும்புய ரீரப் புருடர்
மேன்மைதரு மல்யுத்தச் சமரும் நடிப்பார்.

அன்னையவள் வடிவுகாட்டி எங்கும் நிறைந்தாள்

அன்புமொழி யால்அனைத்து எங்கும் வளர்ந்தாள்
என்னவனே தென்னவனே வேண்டும் எதுசொல்

என்னையவை கேட்டுக்கொள் என்று மொழிந்தாள்
சொன்னமொழி என்றனுளம் கேட்டுத் தெளிந்தேன்
என்மனமோ எதைவிரும்பும் அன்பு கேட்டேன்
தென்தமிழின் என்னினத்தின் உயர்வு கேட்டேன்
செய்யகவி வடிப்பதற்கு அருளும் வேட்டேன்.

குற்றமில்லை உன்மொழியிற் குறையுமே இல்லை

குலயத்தில் விரும்புத தை பெறுகநீ யென்றாள்
தற்பெருமை கொள்ளாதோ கற்றவ ரெநாடு

தெற்பயிர ஸையநல்ல றிஞா கென்றாள்
மற்றவர்க்கு மறந்தேனும் துன்பம் செய்யாய்

மண்ணைஞும் நலந்தருவாள் செய்திடும் வெற்றி
சற்றேறனும் என்கலைகள் இழா துபோற்று
மன்பதையில் புரழ்வளர வளர்கநீ யென்றாள்

நல்கியலன் வாணித்தே தூயை அன்னை

தான்மறையான் நாவிலுள்ளாள் என்னுட் புகுந்
(தாள்)
பல்விருஞும் பகல்மறைத்தான் நிலவும் வந்தாள்
பாவையவன் விடைகொடுத்தாள் மனமும் கலன்
(பேரன்)

கல்விவடி வைள்வடிவு கலைவடி வைவளே
கருத்தில்எழு சிந்தணையும் அவள்வடி வுணர்ந்தேன்
செல்வநிலை அவள்வடிவே ஒளிவடி வமவளே
எவநினைந்தென் துயர்மறந்தேன் எண்ணம் கலைந்
(தென்).

— ● —

குயிலே குயிலே வா! வா! வா!

வருவாய் குயிலே உன்வரவு
நல்வர வாக இருக்கட்டும்
தருவாய் இனிய பாட்டொன்று
தங்கச் சூரலால் தருவாயே

சிறிய வயதில் உன்குரலில்
தீஞ்சலை மகிழ்ந்தேன்நல்லினிமை
நறிய வருமுன் குரலின்றும்
காதில் தேனைப் பாய்ச்சிறதே

வசந்த காலம் பிறந்துவிட்டால்
மரங்க ஞாடே கூவுகின்றுய்
கசப்ப தறியேன் உன்குரலோ
கள்ளின் மயக்கம் தந்துவிடும்

மலையின் முகட்டில் ஒருபோது
மர த்தின் நடுவில் ஒருபோது
நிலையில் முகிலுள் ஒருபோது
நீதரும் கீதம் என்னென்பேன்

பித்துப் பிடித்த என்றனுக்கே
பிறக்குது புத்துணர்விழிப்பெங்கும்
தத்தித் தத்தி மலருடே
கொள்ளோ இன்பம் கொட்டுகின்றுய்

பறவை யென்று உணச்சொல்ல
பாழும் மனமோ மறுக்கிறது
சிறகு எனக்கும் இருந்துவிட்டால்
திரிவேன் எங்கும் உன்னேடு

சூரியன் வரவில் கூவுகின்றுய்
 குளிர் தரு நிலவில் ஒடுகின்றுய்
 பாரிட மெங்கும் தேடுகின்றேன்
 பார்த்தேன் எங்குநீ வாடுகின்றுய்

பாலைப் பருவக் காலத்தில்
 பருகினென் உன்றன் இனியகுரல்
 காலையில் நீதரும் கவிமயக்கில்
 களித்து மறித்துக் கூவிடுவேன்

பள்ளிச் சூட வளவிலும்நீ
 பாடுவ துண்டு நினைவுண்டு
 துள்ளிக் குதிப்பேன் குதாகவிப்பேன்
 தோய் பாடம் மறந்திடுவேன்

கூவும் திக்கில் ஓடிவந்து
 கூப்பிடு கின்றேன் வாகுயிலே
 காவில் கழனி காட்டிடத்தில்
 கலைத்து வந்தேன் எங்குசென்றுய்

வானின் முகிலில் மறைந்தனயோ
 வண்ணச் சோலையுள் நிறைந்
 (தனியோ
 காவின் மத்தியில் கரைந்தனயோ
 கழனியில் மலையில் எங்குள்ளாய்

நீயென் வசந்தம் போய்விட்டால்
 மறைந்து விடுகிறுய் எங்குள்ளாய்
 மாய மாய்ந் போவதுதான்
 மர்மம் சூழ்ந்த புதிரன்றே

இதோவின் றிங்கு வசந்தகாலம்
 வந்தது குயிலே வாகுயிலே
 அதோம் பூமி பச்சையிலே
 போர்த்து வீழிக்குது வருவாயே

இங்கே அழகின் நிலைகண்டேன்
 இருக்கும் தகுதி உனக்கொன்றே
 வந்து கிதம் படிப்பாயே
 வாவா வருவாய் கூவிடுவாய்.

எண்ணச் சித்திரம் இஃதே

அருணன் கீழ்த்திசை எழுந்தான் — அடி
வானத் தில்பந்தெனச் சுழன்றுள்
இருள்மகள் ஓடி ஓழிந்தாள் — அவன்
இளஞ்சுடர் பட்டதால் அழிந்தாள்.

வானத் திலெழுந்தன முகில்கள் — பல
வண்ணக் கலவைபோ வணவயும்
மோனத் திலாழ்த்துது எம்மை — எழிற்
புதுமை நடத்துது வானம்.

வெள்ளகில் போலொரு போது — மலை
மீதினில் ஓடிவி ஜோயாடும்
வெண்பனி யாபொரு போது — அது
விதவித ஜாலம் காட்டும்.

~~ஆணைகள்~~ போலுரு மாட்டும் — பெரும்
அரக்கரை போல்நிலை கூட்டும்
சேணைகள் போல்வடி ஒட்டும் — மன
எழுச்சியில் எம்மையும் மூட்டும்.

மயிலென ஆட்டம் போடும் — பல
மந்தைகள் போலுரு மாட்டும்
வெயிலோளி முத்தையும் நாட்டும் — பெரும்
திரைவிரித் தபோலழ கூட்டும்.

பூனையைப் போலொரு காலை — பின்
புவியென வும்தூரு வேளை
வீணையைப் போலவும் தெரியும் — மேலை
வினையெனத் திரண்டும் விளங்கும்.

காகச் சாயலீக் கிறும் — கரு
வண்ணம் அழித்துகொக் கோடும்
மேகத் தில்விலை கோலம் — ஆ
விலையும் இன்று முக் காலம்.

எண்ணொங் குதொண்ணிடும் வண்ணம் — வான்
எழுதிப் படங்களைச் சேர்க்கும்
நண்ணீட வேறுருக் காட்டும் — இதை
நாழும் அழகெனச் சுவைப்போம்.

— ● —

சாதனை

வாய்த்துவிடும்

கந்தன் எண்ப்பெயர் கொண்டு விளங்கிடு
செந்தமிழ்ச் காவலனை — எங்கள்
பந்தம் அறுப்பவரைச்

சொந்தமென் ரேயெழிற் பாதம் துணைகொளில்
என்றும் துயரமில்லை — வாழ்வு
பொன்றும் நிலையுமில்லை.

சிந்தனை நெஞ்சில் துளிர்ப்பது முருகனை
எண்ணீடும் போதினிலே — வேலை
நண்ணீடும் வேளையிலே

மந்தைகள் போல்வரு தீய உணர்வுகள்
மறைப்பதும் அவனருளே — மனம்
நிறைப்பதும் அவனைழிதே.

முருகன் அழகன் முத்தமிழ்ச் செல்வனைம்
முந்தை விணையறுப்பான் — எங்கள்
சிந்தை தெளியலைப்பான்
அருகினில் ஓடிவந் தல்லல் அறுப்பவன்
அவனைத் தொழுதிடுவோம் — முழு
பவ மும் ஒழித்திடுவோம்.

வள்ளியைப் பார்த்தவள் மழலீச் சிரிப்பிலே
 மகிழ்ந்து திளைத்திருப்போன் — உளம்
 நெகிழ்ந்து கவைத்திருப்போன்
 விள்ளும் எழிற்சடர் வீசிடும் வேவினால்
 வேகம் தணித்திடுவான் — எழும்
 மோகம் துணித்திடுவான்.

மாம்பழு வேட்கையால் மாமயில் மீதேறி
 மாங்கில முலவிடுவான் — இந்த
 நானிலம் நிலவிடுவான்
 நாம்பழு மாகக் கனிந்திடில் எங்களீச்
 கற்றி யருள்தருவான் — எமைப்
 பற்றி உயர்தருவான்.

சூரை வென்றாத் தூய முருகனைப்
 பாடுதல் தமிழ்ப்பெருமை — அவனை
 நாடுதல் உளப்பெருமை
 ஆரவன் பாதம் அடைந்திடு போதிலும்
 ஜயன் அருள்புரிவான் — செந்துர்
 மெய்யன் தெருள்அழிப்பான்.

நாடிடு நெஞ்சினேர் நண்ணிடு போதெல்லாம்
 ஓடி வருமுருகன் — தமிழ்
 தேடித் தருமுருகன்
 நாடி அவன்பாதம் பாடிப் பிடித்திடில்
 ஓரச் சமாவதில்லை — பக்திப்
 பேரேச் சமாவதில்லை.

ஆறுமு கம்நெஞ் சிலாறு தலைத்தரும்
 அருள்வழி பழிதுடைக்கும் — நெஞ்ச
 இருள்வழி ஒளிபடைக்கும்
 வீறுமு கம்மன வாசை கெடுத்திடும்
 வேதனை மாய்த்துவிடும் — நல்ல
 சாதனை வாய்த்துவிடும்.

வெண்ணிலவின்

தண்ணிலவு

பூரண திலவிது பார் - வானில்
பொங்கிச் சிரிக்குது பார்
ஆரணங் கேந்திலாப் பார் - அங்கே
அழுதம் பொழியது பார்.

செந்திறப் பந்தினைப் போல் , கீழ்த்திசைத்
திகிறியில் சுழலுது பார்
எந்திறம் ஆகுது பார் - எங்கும்
வெண்ணிறம் உட்டுது பார்.

கடவின் அடியி லே - மெல்ல
அசைந்து ஏழுவதைப் பார்
மடவில் விரிந்தபூப் போல் - கடவிலை
மகிழ்ந்து தழுவது பார்.

தோரணம் கட்டிமீ னும் - அங்கு
சோடனை பூட்டிவிட் டான்
காரணம் என்னது தான் - யார்க்கும்
காணுக் காட்சியி தோ.

மாதர் முகமது வோ - அன்றி
மழிலைச் சிரிப்பது வோ
வேதக் கலைவடி வோ - வின்னவில்
விளங்கும் அழகென வோ.

கருமை படர்ந்தது மேன் - முகத்தில்
கவலை யறிகுறி யோ
பெருமை மனிதருக்கும் - சிறிய
பேதமை காண்பது மோ.

முகவில் மறைவது மேன் - முகமும்
நாணிச் சிவந்தன னோ
அகிலோ வெண்முகி லும் - நல்ல
எழில்பெற் றயகுது பார்.

இரவும் ஓழிகிறுள் பார் - நிழலின்
ஊடே மறைகிறுள் பார்
பரவும் நிலவொளிக் கு - அவஞும்
பயந்து மறைவது மேன்.

உன்னுடன் ஒடுது பார் - நிலவும்
எழிலைக் கொட்டுது பார்
உன்னுடன் சேர்வதற் கோ - அவஞும்
ஒடி வருகின் றனள்.

இறைவன் திருமுடி மேல் - அவஞும்
திகழ்வ தென்றன ரே
மறைவ தேண்டி யோ - வெண்ணிலா
மாறி வளர்வது மேன்.

நீரும் ஓளிருது பார் - கடலின்
நிரையும் குழறுது பார்
பாரும் மகிழுது பார் - பலரும்
பாடி மகிழுகின் ரூர்.

சேரும் கலைவடி வே - உன்றன்
தேகச் சுடரினி லே
தேரும் தண்ணினி யே - வீசித்
திகழுருய் வாழ்த்து கிறேன்.

உன்னெழில் கண்டத னல் - நானும்
உவகை கொண்டன னே
உன்னழ கொளிநில வால் - உலகும்
உவந்து களித்திடு தே.

காற்று வாங்கினேம்

தென்றல் வந்து திண்டியது
 தேனு காணம் மீட்டியது
 போன்றும் அலைகள் குதித்துவந்து
 கவி மேனாம் கொட்டியது
 நன்று என்ன நிலாப்பூத்து
 நல்வெண் திங்கள் நீட்டியது
 சென்று நாழும் கடற்கரையில்
 சில்லெனும் காற்று வாங்கினேமே.

— ● —

இவை வேண்டும்

சிறந்ததோர் வாழ்வு அமைந்திட வேண்டும்
 சிந்தையும் கலந்ததில் இனித்திட வேண்டும்
 பறந்திடும் வண்ணத் துப்புச்சியை போலப்
 பரந்திடு சுதந்திரம் நிலைபெற வேண்டும்.

எண்ணத் திலுவுதி இருந்திட வேண்டும்
 எங்குமே இன்பம் நிறைந்திட வேண்டும்
 பெண்ணமையை என்றும் போற்றிட வேண்டும்,
 பேரிரக் கருதுஞ்சம் வளர்ந்திட வேண்டும்.

நாடு நலம்பெற உழைத்திட வேண்டும்
 நல்லவர் துணையினை ஏற்றிட வேண்டும்
 தேடியே செல்வம் குவித்திட வேண்டும்
 திகழ்ந்திடு புகழும் பரவிட வேண்டும்.

தாயராய் என்றும் வாழ்ந்திட வேண்டும்
 துயரினைக் கண்டால் தொலைத்திட வேண்டும்
 தாய்மொழிப் பயிற்சியில் களித்திட வேண்டும்
 தரணியில் நீடு வாழ்ந்திட வேண்டும்.

உயர்ந்திடல் வளர்ந்திடல் ஒற்றுமை ஏழியே
 ஒருகுலம் என்மனம் நினைத்திட வேண்டும்
 பயமெது வாழ்வில் இடரெது மில்லை
 'பா'வெனச் சுவைபெற் றுயர்ந்திடு வோமே.

— ● —

வாசிற்றி மன்னன்

வந்தாரே வந்தார்
வாசிற்றியால் வந்தார்
வந்தாரே வந்தார்
வாசிற்றி மன்னனிவர்!

ஐந்துவருடம் முடிந்தும்
ஆயிரமாய்ச் செலவழித்தும்
பிந்தியொரு பாடம்பெயில்
பெற்றிங்கு வந்தாரே.

“வாடாவென் றன்மகனே
வயல்போவோ மேன்ச்சொன்னுல்
போனைஅப்பு நான்மாட்டேன்
‘பொலிடோல்’ இருக்குதென்பார்

‘மச்சான்’என அழைப்பார்
‘மைனர்’பலர் கைகோப்பார்
வைச்சாரோ பிளாவினில்லாய்
வாய்மொழியே மாறிவிடும்

காலைகடற் கரையில்
மத்தியானம் ஆலமரம்
மாலைதியேட் டரடி
மன்னனிவர் நேரகுசி.

வேலையொன்று மில்லையிவர்
வீண்பொழுது கழிக்கின்றூர்
ஆலங்கட்டை வீதியிலே
ஐந்துமுறை உலாவருவார்

ஆங்கிலேயர் நாகரீகம்
அதுவேயிவர் (அ)நாகரீகம்
‘லோங்சோ’ தொடையிறுக்கும்
துடித்திடுவார் பெல்றிறுச்கும்.

ஆஸடியில் அரைப்பொழுது
 அரட்டை அடித்தபின்பு
 மாஸடியில் முன்னிரவு
 மன்னவற்கோ வேலையிது.

‘பீட்டில்’எனச் சொல்லுகிறூர்
 வீட்டில்லூரு நேரமில்லை
 பாட்டென்னவோ இவர்பாடு
 பாட்டென்னவோ ‘பொம்பொம்
 (பொம்’

செகலீரன் என்கின்றூர்
 சீப்பறியாத் தலைக்கோலம்
 செகசக்திச் சலூன்காரன்
 சிரங்கண்டு சிரிக்கின்றுன்.

படித்தபடிப் பிதுவோ
 பாழான நேரமெங்கே
 படித்துக் கிழித்ததெல்லாம்
 பரண்மீது தூங்கவிட்டார்!

இவர்முடித்த படிப்பிதுதான்
 இதுதானே கற்றகலீர்
 எவர்திருந்தி விட்டாலும்
 இவர்திருந்த மாட்டாரே?

வந்தாரே வந்தார்
 வாசிற்றியால் வந்தார்
 வந்தாரே வந்தார்
 வாசிற்றி மன்னனிவர்.

வாழிய வெய்யோன்

செஞ்சுடர்ஸ் செல்வன் எழுந்தனன் கூடலும்
 தீம்பிழம் பொளியெனத்
 துகழுந்தது கண்டேன்
 நஞ்சிருள் ஒடி மறைந்தனள் நானிலம்
 சிரித்தது எழிலாய் நவிலிலா
 உயிரெல்லாம் துடித்தன
 கொஞ்சிடு சிட்டுகள் குலவிய இன்பாம்
 குதாகலம் தந்தன கொம்பரில்
 தேன்துகள் சொட்டும்
 விஞ்சிடு வானம் விதவிதவர்னம் விளைத்தது
 விழியொளி பெற்றது வேலையும்
 ஆலையும் திறந்தன

உலகுவிளித்தது உயர்ச்சிதுவிர்த்தது ஒளிக்டர்
 தோன்றியகாலம் உயிர்கள் துடித்தன
 எங்கும் ஒரே பரபாப்பு
 நிலவுமறந்தது நீலம்பிறந்தது நித்தில முத்துப் (போல)

நீர்த்துளி காட்டின ஆயிரம்
 சுடர்கள் என்ன புதுமை
 நலம்பிறந்தது நாங்கள் சிரித்தோம் நன்மலர்
 சிரித்தன வானம்சிரித்தது யாவும்
 சிரித்தன அழகே
 நிலம் சிரித்தது நீலம்சிரித்தன ஒரேயாரவாம்
 வரைதிரை பொய்கை நதி பூங்கா
 ஒளிமயமானது வாழிய வெய்யோன்

நீக்கி மறந்தனையோ

கண்ணம்மா

என்றன் சுடர்விளக்கே - கண்ணம்மா

இதய மாளிகையே

இன்றும் நினைவதலூல் - கண்ணம்மா

ஏங்கியே வாடுகிறேன்.

பாயும் அருவியிலே - உன்னெழிலில்

பார்த்திருந் தேனடியே

மாயம் நீ செய்வதுமேன் - கண்ணம்மா

மனமும் குழம்புதடி

சுவைதெரி யவில்லை - கண்ணம்மா

சுடர்பிடிக் கவில்லை.

எவையும் உன்றனைப்போல் - கண்டதால்

ஏக்கம் பிறந்ததடி.

சோதனை ஏன் தருவாய் - கண்ணம்மா

துயர்பொறுத் தறியேன்

வேதனை மாய்வதில்லை - கண்ணம்மா

வேகி வதங்குகின்றேன்.

கனிசவைக் கவில்லை - கண்ணம்மா

காட்சி வெறுத்ததடி

இனியும் தாமதமேன் - கண்ணம்மா

எளைக்கொன் றிடல்தகுமோ.

காதலை ஏன்வளர்த்தாய் - கண்ணம்மா

கவலை அளித்துவிட்டாய்

சாதலி வெளைப்புத்தத - கண்ணம்மா

கங்கணம் கொண்டனையோ!

நீண்ட பொழுதிருந்த - என்னைநீ

நீக்கி மறந்தனையோ

பூண்டவோர் இலட்சியத்தில் - கண்ணம்மா

புழுப்போல் துடிப்பதுபார்.

தனிமைத் துயர்

தனிமையாய்ச் சூரியன் செல்லுகின்றுன் - அவன்
தனிச்கடர் எறிந்தெனோ வீட்டுகின்றுன்
இனிமையாய் இன்தென்றல் வீக்கின்றுன் - என்
எண்ணங்கள் சமூன்று பறந்தனவே.

கடலும் அஸை எறிந் துடைகின்றதே - அதன்
நீர்த்துளி என்மீது தெறிக்கின்றதே
மடலும் தன்மணம் பரப்பினதே - என்
தனிமைத் துயரதில் கவல்கின்றதே.

ஓடத்தில் ஒருவனே செல்லுகின்றுன் - ஓட
உச்சியில் நெடுமரம் வாடுகுதே
மேடத்தில் தோன்றிய வெண்ணிலவும் - என்
மென்மை மனத்தை உருக்குகின்றுள்

வெண்ணிறக் கொக்குப் பறக்கிறதே - தன்
மேற்குரல் எடுத்தத் துடிக்கிறதே
பண்ணேவி மாறி யொளிக்கின்றதே - என்
பாழ்மணம் சோகம் வடிக்கின்றதே.

காத்துக் காத்துநான் இருப்பதுவோ - என்
கன்னியே உள்ளெழுபில் பார்த்திருந்தேன்
பூத்தவென் கண்கள் சோருகுதே - எனை
புரியா மலேலே நிற்கின்றன.

சோதனை ஏனடி என்னுயிரே - ஒரு
நொடியும் நானினிப் பொறுப்பதில்லை
வெதனை தருவதும் போதுமடி - நீ
ஒடிவா என்துயர் மாற்றினிடு.

-★-

காதல் பிறந்தது

{

வானின் ஒரு சூடர் வெண்ணிலவு - உன்
வண்ணமுக மதற் கெழில்நிலவு
மானின் மருள்விழி உன்விழியே - என
மயங்கி இருந்தனன் ஓர்காலமே.

கோடி சுருக்கங் கருண் முகத்தில் - நீ
கூம்பிய மலரென ஆகிவிட்டாய்
தெடி யோடிநான் வந்ததெல்லாம் - நீ
தெரிந்துகொள் காமச் சேட்டையடி.

நீலக் கரு முகிற் கூந்தலென்றேன் - இன்று
திரைந்து நரைத்த பரட்டையடி
கோல எழில்சொரி கொவ்வையிதழ் - இன்று
கூம்பியே வாடிச் சருகானதே.

வள்ளையை வென்றிடு காது என்றேன் - இன்று
வள்ளைனும் நாயும் வெறுக்குமடி
எட்டு நிகர்த்திடு நாசிமலர் - என்
இத்தனை கோணனும் காட்டுதடி.

காந்தன் மலரெனும் கைகளென்றேன் - அது
கடகட வொலியுடன் நடுங்குவதேன்
சேந்துநி றத்திரு பூண்முலைதான் - இன்று
சீர்குலைந் தழுகும் வாடியதேன்.

இளமையில் காதலும் எங்கேயடி - ஒரு
எடுப்புச் சொல்லன் றிவேறேதடி
இளமையில் காதலும் கொண்டதென்பர் - அது
வெறுமையர் போட்டிடும் கூச்சலடி.

உடலின் உபாதைக்குக் காதல்பெயர் - மனம்
உன்னிடும் வேட்கையும் காதலாமோ
மடலும் அக்கால மேறினரே : ஏன்
மனத்தில் உதித்தவோர் காமத்திற்காய்

உள்மையில் வேட்கை முன்னர்வரும் - அது
உதிர்ந்த பின்னரே காதல்வரும்
பெண்மையின் பெற்றியும் பின்பிறக்கும் - அவளை
பெற்றவோர் பேறேன உளம்களிக்கும்.

உள்ளமும் உள்ளமும் பேசிவிட்டால் - அங்கு
உண்மையில் காதல் பிறக்குமடி
உள்ளத்தை விட்டுடல் சிந்த்துவிட்டால்- அதில்
உடற்சுக இச்சையன் நேதுவரும்.

உள்ளக் கொழுந்துச் சுடரிலின்று - உன்றன
உள்மையாம் காதலீலக் கண்டுவிட்டேன்
தெள்ளத் தெளிந்தெவென் திருமணையே - என்
சிந்தனை எங்குமுன் காதல் கண்டேன்.

கருணை அந்தாதி

கருணைமுகம் ஆறுடைய கந்த வேலா

காத்தருளால் உன்றனது பாரந் தானே
இருள்ளிறைந்த என்றனது நெஞ்சத்துள்ளே

இன்னெனியாம் நின்றருளை பாய்ச்சல் வேண்டும்
மருளவழியும் எண்ணங்கள் தூய்னம் சூட்டிப்

பழுவினைகள் மாற்றியென்றன் இன்னல் தேய்த்து
அருளுவதும் உன்றனுக்கு ஆகா வொன்றே
ஆதலினால் என்பிழைகள் நீத்தல் வேண்டும்

வேண்டுவன எப்பொருளும் எனக்கே யாக்கி

வித்தகனுய் ஆக்குவதும் உன்றன(து) பாரம்
காண்டகைய சூர்முதலாய் அண்டம் காத்த

கனல்விழியர் அரக்கர்குலம் அழித்து வீட்டி
ஆண்டகைய வீரமொடு அன்பார் காத்தாய்

ஆவதொன்று (உ)னைக்காண்டல் அதுதான் இன்பம்
நீண்டவருள் தந்தெம்மைக் காக்கும் நேசா

நீனிலத்தில் நான்பாட்ட தமிழ்தந் தான்வாய்

தமிழ்தருதல் உன்றனுக்கு எவியை யாகும்

தருக்கூட்டும் ஆணவத்தை ஒடுக்கல் செய்வாய்
‘திமிதிமி’யென் ஒடுமஞ்சை ஏறும் தேவா

தேவர்குறை யாவையும்நீக் கியநற் சௌ
இமிழ்கடலை வேலெறிந்தே சுவறச் செய்தோய்
எழில்விளங்கு வேலைநுரை கண்டு பூப்போய்
தமியனெனை ஆண்டுகொண்டால் பாவம் உண்டோ
தமிழ்வளர்த்த தேவேந்தே தமிழைக் காப்பாய்

காப்பதும் நீ இல்லையென்றால் எம்மைக் காக்கும்
 தடவளரும் வேறில்லைக் கவலை விட்டோம்
 பூப்பதும் நெஞ்செல்லாம் உண்ண யெண்ண
 புதுமையிது புனிதமிது புலவர் ஏறே
 சாப்பொழுதும் உன்நாமம் அன்றி வேறேர்
 சன்மார்க்க நெறிபற்றேரும் உண்மை ஈதே
 நாப்பழுதும் ஆவதில்லை நானும் உன்றன்
 நல்லழகா மருகாவெனும் நாமம் சொல்ல

சொல்வதுவும் செய்வதுவும் உணக்குத் தொன்று
 சொல்லவிய செல்வாவென் சிந்தை கொண்டோய்
 பல்லுலகும் படைத்தளித்துக் காத்தும் மேல்நாள்
 பழிதிருக்கும் சிந்தையரை அழித்தொழித்தாய்
 தொல்லுலகில் நீயன்றே தொன்மைத் தெய்வம்
 துயர்துடைக்கும் பெருமருந்து தூயோய் வேலோய்
 நல்லவனே நானிலத்து அடியார்க் கென்றும்
 நல்லருளால் நனிவாழ்வு கூட்டும் சீலா

சீலனென் வேலனென் என்றன் உள்ளாம்
 செய்விழந்த போது ரன்பேர் என்வாய் சொல்லும்
 மாலவனின் திருமருகா சேவற் கொண்டோய்
 மன்பதைக்கு அறவழியால் மாண்பு செய்வாய்
 பாலனென்த் தன்கருத்தில் எண்ணிப் பண்டு
 பண்ணியதீக் கொடுமையினேல் மாண்டான் குரன்
 முலநிதி மருகாந் அறிந்தென் இன்றே
 முத்திதரு சரவணமூ வலகும் நீயே.

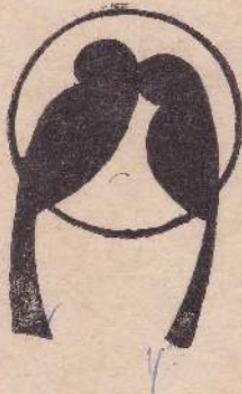
நீயல்லால் வேறேருவர் துணையே யல்லர்
 நீலமயில் மீதிலரும் நிமல நேசா
 பேயனேனுன் இன்னருளைப் பெற்றுவிட்டால்
 பிறவியிலே வேண்டுபயன் வேறுமுன்டோ
 தாபெயனநீ என்னல்லல் அகற்று கின்றுய்
 தந்தையென நல்லழியில் நடத்து கின்றுய்
 நாயினேன் செய் சூற்றும் நவில்தற் கெட்டா
 நய முடனே அவைபொறுத்துக் காத்தல் செய்வாய்

செய்தகுற்றம் யாவையுப்பீ மாற்றல் செய்து
 சொல்செயவில் சிந்தனையில் என்னைக் காட்டு
 மையல்சொரி மங்கைத்தரும் மாயம் தந்த
 மயக்கத்தில் யான்பெரிதும் வீழ்ந்து விட்டேன்
 கையமர்த்திக் காட்சித்தந்து காத்தல் செய்வாய்
 கைலமலைப் பேரரசின் கண்ணேனகந்தா
 மெய்வழியில் நான்தொடர ஒளியைக் காட்டு
 மேலவர்க்கும் மேலான மேன்மைக் கோவே.

கோவேயுன் இருகழுள்கள் துணையாய்க் கொண்டே
 கோயிலெங்கும் உன்வடிவே கண்டு நிற்பேன்
 தேவேயென் சிந்தையிலே குடியும் கொண்டாய்
 திகழ்பழனி மலைதனிலே பழமாய் நின்றுய்
 ஆவேறு பட்டதனால் அலமந் தகன்றுய்
 அலைந்துலைந்து உன்பாதம் வென்றேன் இன்று
 நாவேறு சொல்வதுணை மறந்தேன் அந்நான்
 நானிலத்தில் இனிமேலும் மறப்ப துண்டோ.

உன்பெடன்றுல் மறுபிறவி புனியின் மீதே
 உன்பணியை மறவாத பணியே வேண்டும்
 கண்ணுண்டால் உன்கழுவுள்கள் காணும் பேற்றைக்
 காலையெழு கதிரொளியாய்க் காணல் வேண்டும்
 உன்பதுன்றன் அருளமுதம் உண்ணல் வேண்டும்
 உச்சியிலே கைகுவித்து உன்னைப் பாடும்
 ஏன் பெடன்யான் பாதமலர் அருகில் நின்று (பணிந்து)
 வணங்கிடவே அருள்தருவாய் கருளை வள்ளால்

கனின் அச்சகங்

122 நோவலர் வீதி,

மாழைப்பாளை.

